

Proletari din toate țările, uniți-oa!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Biblioteca Centrală
Regina
Hunedoara-Deva

Nr. 39 (279)

Anul IX
1 octombrie 1960

TOAMNA

(Citiți fotoreportajul
din pag. 5-6-7)

LA O.N.U. ÎN ACESTE ZILE

Documente de cea mai mare însemnătate mondială—astfel apreciază opinia publică internațională cuvântările rostite de la tribuna Adunării Generale a O.N.U. de către conducătorii țărilor socialiste. Cuvântarea tovarășului N.S. Hrușciov, cuvântarea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej, ca și cele ale reprezentanților altor state socialiste, dau răspuns clar tuturor problemelor vitale ce frământă omenirea și arată calea ce trebuie urmată pentru asigurarea menținerii păcii, pentru eliberarea omenirii de coșmarul unui război pustiitor și pentru abolirea monstruosului regim colonial, în robia căruia se zbat încă peste 100 milioane de oameni.

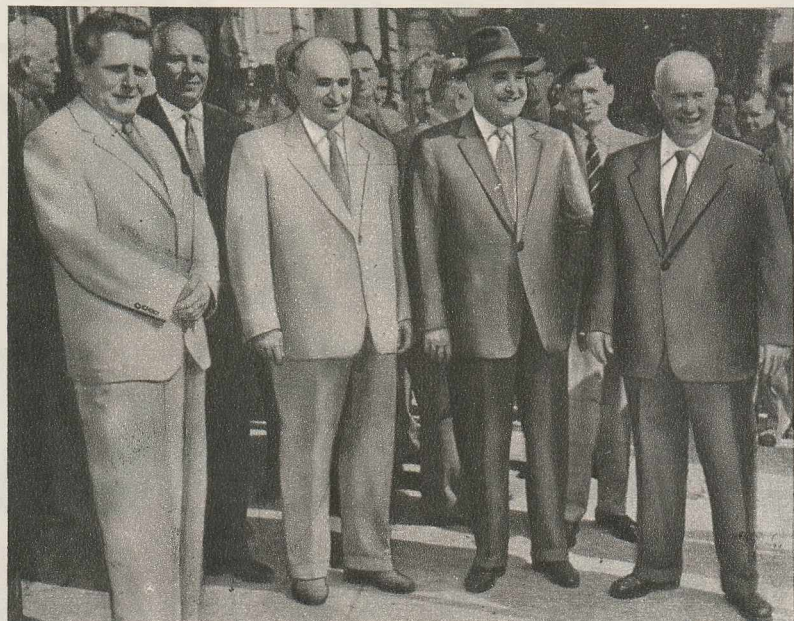
Cuvântul plin de prestigiu și de autoritate al conducătorilor statelor socialiste, și în primul rând cel al tovarășului N. S. Hrușciov, a avut un răsunet deosebit de puternic în rândurile tuturor aceluia cărora le este scumpă cauza păcii, libertății și progresului.

Tovarășii N.S. Hrușciov și Gh. Gheorghiu-Dej într-una din pauzele lucrărilor sesiunii Adunării Generale.

Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, conducătorul delegației țării noastre la actuala sesiune, rostindu-și cuvântarea de la tribuna Adunării Generale a O.N.U.

Profundul ecou internațional al cuvântării tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej, ca și adeziunea însuflețită a întregului nostru popor la solia de pace a conducătorului nostru iubit, confirmă din nou și pe deplin justetea și consecvența politicii externe de pace promovată de guvernul Republicii Populare Române.

Tovarășul N. S. Hrușciov împreună cu tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej, Todor Jivkov și Antonin Novotny, înainte de a părăsi sedlul delegației sovietice la O.N.U., pentru a pleca la Glen Cove.

Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej și alți membri ai delegației țării noastre întreținându-se cu membri ai delegației R.S.S. Ucrainene, înainte de începerea unei ședințe a Adunării Generale.

**ÎN PAGINA 24 ALTE
IMAGINI FOTOGRAFICE
DE LA O.N.U.**

SPRIJIN TOTAL SOLILOR PĂCII

„Ascultînd cuvîntarea tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej sînt un îndemn în plus ca la locul meu de muncă, la furnalele înalte din Reşiţa, să contribuî cu forţe sporite la împlinirea mai devreme a marilor sarcini ale planului de 6 ani”.

Vasile BENEĂ
Erou al Muncii Socialiste
prim-furnalist la Combinatul
Metalurgic Reşiţa

„Ca om de ştiinţă, doresc ca actuala sesiune a O.N.U. să realizeze progrese substanţiale în direcţia rezolvării problemei dezarmării, astfel ca pretutindeni în lume marile descoperiri ştiinţifice, în primul rînd energia atomică, să servească exclusiv cauzei progresului şi fericirii popoarelor”.

acad. prof. Şerban ŢIŢEICA
director ştiinţific adjunct al Institutului de fizică
atomică al Academiei R.P.R.

„Cuvîntarea tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej exprimă întru totul năzuinţele noastre de pace. Este o mîndrie pentru poporul nostru că Republica Populară Romîna se bucură pe plan internaţional de prestigiul unei ţări care luptă activ pentru menţinerea şi consolidarea păcii în lume”.

Victoria COZOŞ
muncitoare la fabrica de confecţii
„Gh. Gheorghiu-Dej”

„Sînt mamă a 8 copii; în timpul războiului pe cei 6 pe care-i aveam atunci i-am salvat de sub dărîmăturile casei distruse de bombardament... Ca şi toate mamele, vreau pace pentru copiii mei. Ştiu bine că la sesiunea O.N.U., delegaţia ţării noastre va pune umărul pentru ca toate căminele din lume să se bucure de pace”.

Ana OBACIU
mamă eroină, Oraşul Stalin, cartierul muncitoresc
„Tractorul”

„Sînt bucuros şi mîndru că tocmai delegaţia patriei noastre pune în discuţia sesiunii O.N.U. problema promovării ideilor păcii şi înţelegerii între popoare în rîndurile tineretului. Fără îndoială că această iniţiativă se va bucura nu numai de sprijinul tuturor tinerilor din patria noastră şi din celelalte ţări socialiste, dar şi a milioane şi milioane de tineri din lumea întreagă.”

Gligor BODEA
student, Institutul politehnic – Bucureşti

① La Atelierele de reparat material rulant „16 Februarie” din Cluj, comunistul Ion Mărgineanu citeşte tovarăşilor săi de muncă veştile sosită de la O.N.U.

② Într-o însufleţită adunare, studenţii şi cadrele didactice ale Institutului politehnic din Bucureşti îşi exprimă adeziunea totală la politica de pace a guvernului nostru.

③ La fabrica de ţigarete „Bucureşti”, muncitorii ascultă cuvîntarea rostită de tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej la O.N.U.

Avântul PAIELOR

de Tr. PROSAN
Fotografiile autorului

○ întrebare legitimă: Ce s-ar putea scrie despre paie? Au într-adevăr culoarea celui mai nobil metal, dar știe toată lumea că în trecut paiele au întrupat pe dimensiunile întregii țări semnele unei vieți pline de nevoi. Casa omului trudit de la țară, durată din lut frământat cu paie, purta săracăcioasa căciulă de paie; vaca lui avea ugerul tot mai sărac pentru că în timp de iarnă hrana ei de toate zilele o formau doar paiele; în regiunile de șes, principalul combustibil al satelor era tot amărîtul pai...

Au căzut căciulile sărăciei de pe casele oamenilor și nici surse de încălzire amăgitoare nu mai sînt paiele. Acum viața paielor e îndreptată spre alt destin.

De acum înainte șiri imense de paie adunate pe cîmpuri se vor îndrepta către Palas, lângă Constanța, în cea mai spectaculoasă călătorie a lor, la capătul căreia vor deveni celuloză, hîrtie. De acum înainte în economia țării paiele vor însemna ceva și va trebui să le privim cu alți ochi. Imense resurse naturale își vor găsi valorificarea. O fabrică modernă de celuloză și o nouă materie primă. La Palas, în inima Dobrogei, 30.000 tone de paie vor fi transformate anual în celuloză pentru hîrtie, suferind una dintre cele mai interesante și mai neașteptate metamorfoze.

După stuful Deltei, paiele Dobrogei vin să se adauge șirului imens de materii prime supuse unei valorificări superioare în anii regimului nostru. Astfel, cantități considerabile de masă lemnoasă vor fi economisite, întrebuințate mai rațional. Anual zece de mii de metri cubi de lemn vor rămîne disponibili pentru alte întrebuințări, de asemenea superioare celor de pînă acum.

Adevărate piramide de paie așteaptă să intre în circuitul acestei fabrici moderne, puternic mecanizate și automatizate, în care nu lucrează decît 30 de oameni pe schimb. Paiele sînt destinate acum să fie tocate și apoi atacate de sulfitul neutru de sodiu, pentru a deveni celuloză pufoasă și albă. Astfel, paiele vor porni călătoria lor prin lume sub haina hîrtiei. Vor urca pe băncile școlilor, în rafturile bibliotecilor, vor deveni scrisori către oameni. Vor intra în casele noastre, pe masa noastră...

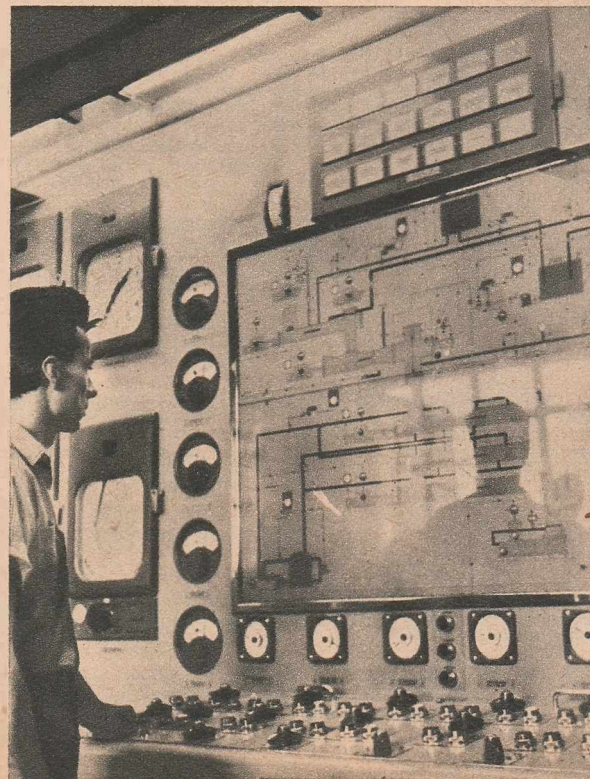
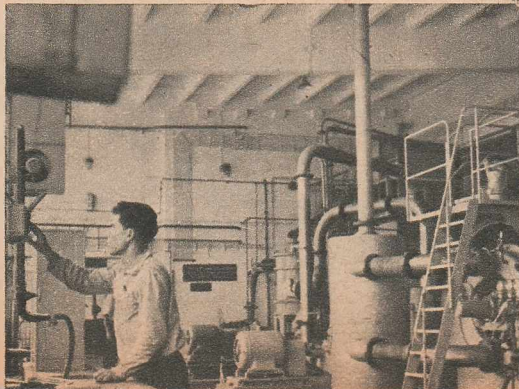
○ nouă materie primă: paiele. Piramida aceasta de paie va deveni în curînd celuloză, hîrtie.

Urmărirea procesului de fabricare se face de la aceste panouri de comandă. Ținărul Constantin Ciobanu, operator-fierbător, este, ca mai toți muncitorii din fabrică, absolvent al unei școli medii. →

← Cine mai recunoaște în celuloza aceasta fastele paiel... →

Cea mai mare parte a procesului tehnologic este mecanizat și automatizat. În toată fabrica nu lucrează pe schimb mai mult de 30 de oameni. ↓

Sub brazdele de curind intoarse de cuțitele plugurilor a început încă de pe acum să prindă viață recolta lui '61.

COPERTA NOASTRĂ

A SOSIT TOAMNA

Fotografie de E. IAROVICI

Toamna se numără bobocii... Dar numai în sens alegoric. În realitate anotimpul acesta frumos, adumbrit cîndva de melancolia unor poeți, dar în fond plin de lumina și bucuria belșugului — este mai degrabă un sezon de pregătiri febrile, de planuri și proiecte, de activitate încordată. De la școlarul de orice vîrstă care, în aceste zile, pășește într-o nouă etapă a vieții sale de studii și pînă la gospodarul care, în timp ce-și descarcă în hambare rodul muncii sale de un an, se pregătește de noile arături — totul poartă pecetea muncii de perspectivă. Socolile nu se încheie, ci abia încep. Încep, chiar și acolo, la țară, de unde a izvorit proverbul nostru. Căci omul și-a tras căruța cu bucate în ogradă cu grabă, pentru a putea ieși din noue cîmp în întîmpinarea iernii și a anului ce vine. Sub brazda proaspătă, întoarsă cu cuțitele plugurilor, începe încă de pe acum să prindă viață recolta anului viitor.

Calendaristic, anotimpul frunzelor arămii, al eleganței vestimentare și al belșugului culinar este așteptat

Șoșoni și cizmulițe pentru copii (fabrica de cauciuc „Quadrat” din București).

A sosit toamna și în curînd va sosi iarna. Haina de piele cumpărată de acest tînăr se potrivește perfect pentru amîndouă anotimpurile.

în întreaga emisferă nordică a globului la 22 septembrie. În fapt, nimeni nu-i socotește însă venirea după data fixată de astronomi. Toamna e prezentă printre noi, totdeauna între aceleași zile, chiar dacă vara s-a întins leneșă peste pragul ei sau iarna s-a grăbit, înfrigurată — să-i scurteze viața. O întîlnim în fiecare cămin, surîzînd dolofană din borcanele și sticlele proaspăt legate și etichetate, îi prețuim eleganța și gustul în nenumărate vitrine și magazine, o aflăm — grăbită și harnică — pregătind cu minuțiozitate și calcul gospodăresc sosirea iernii în sute și sute de întreprinderi, șantiere, instituții și școli din patria noastră. La noi, fecioara reprezentată pictural printr-o tînără purtînd pe umăr un corn al abundenței, trece azi, însoțită de trei grații nedespărțite: frumosul, belșugul și munca avîntată.

Însorită și strălucitoare într-o zi, ploioasă și neprietenosă în alta, toamna rămîne oricum frumoasă. Frumoasă pentru toți cei care, prețuindu-i grația și dărnicia, știu să lupte și să muncească visînd.

Belșugul e cel mai
bun frate al veseliei

A SOSIT TOAMNA

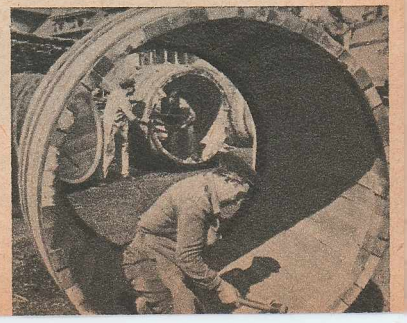
Fotoreportaj de Liviu MAIOR (text) și Arcadie OSMULKIEVICI (fotografii)

În unitățile socialiste din agricultură se înflozează porumbul, nutreț de mare valoare nutritivă.

„Cartofi pentru iarnă...” Dar recoltarea și înflozarea lor este un atribut al toamnei.

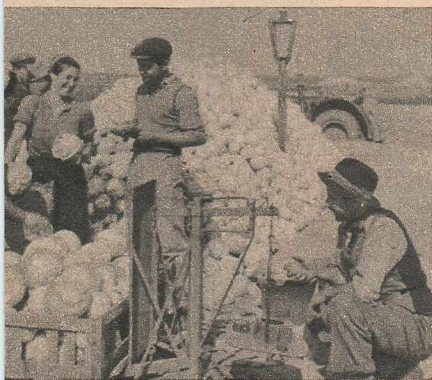
Cules de struguri în gospodăria agricolă de stat „Valea Calugărească”.

Zilele de toamnă sînt și zile „de vîrf” pentru fabricile și cooperativele de dogărie.

Cite o pãrticã din poezia și belșugul toamnei în fiecare borcan de acest fel..

...Și pretutindeni
grãmezile de verze... nerãbdãtoare... Nerãbdãtoare
de a se transforma
în... rațã pe varzã
sau sãrmãluțe de
← porc.

→ Și acum... ploile
de toamnă n-au
decit sã soseascã!..

epurli, mistreții și cãprioarele au devenit, o datã cu sosirea
toamnei... vînat permis.

[Handwritten signature]

CE N-AU VĂZUT

Fotoreportaj de Sanda FAUR-DIMA și Elena GHERA

① Primul „post de observație” al fotoreporterului: în fața intrării teatrului „Tân-dărică”. Și o primă imagine pe peliculă: păpușarii germani și cehi grăbindu-se să vadă unul din spectacolele „gaz-dei”.

... Iată-ne la capătul celor două săptămâni ale Festivalului păpușarilor. În sălile bucureștene, micii actori din lemn și carton veniți din 24 de țări au vorbit „pre limba lor”, făcându-se pe deplin înțeleși și stîrnind rîsul sau lacrima. Păpușari din patru continente și-au strîns mîna, și-au discutat spectacolele, au notat adrese și și-au promis să se revadă în 1962, la cel de-al treilea Festival din București. Spectacolele le-ai urmărit și dv. din sală, aprecierile le-ai citit în presă... Ce urma să vă ofere nou „Flacăra”? Ceea ce nu putea fi văzut din fotoliul spectatorului, adică ceea ce se petrecea în culisele Festivalului. Iată de ce, în timp ce dv. așteptați liniștit în stal să se ridice cortina, noi am intrat cu aparatul de fotografiat în spatele scenei, am surprins repetiții, întâlniri, am întâlnit oaspeții în călătoriile lor prin București. Filmul a înregistrat imaginile, filele carnetului — amănunte despre unii dintre participanții la Festival. Unele dintre acestea le aflați în paginile de față.

② Pătrundem prin „Intrarea artiștilor”, o facem la dreapta, și iată-ne pe scenă, asistînd la o întâlnire „de zile mari”: marionetiștii egipteni, cei care acum cîțiva ani au învățat alfabetul artei păpușerești de la artistele romînce Dorina Tănăsescu și Ioana Constantinescu, și-au reîntîlnit profesorii. În emoțiile concursului, ce poate fi mai binevenit decît un sfat de la Dorina?

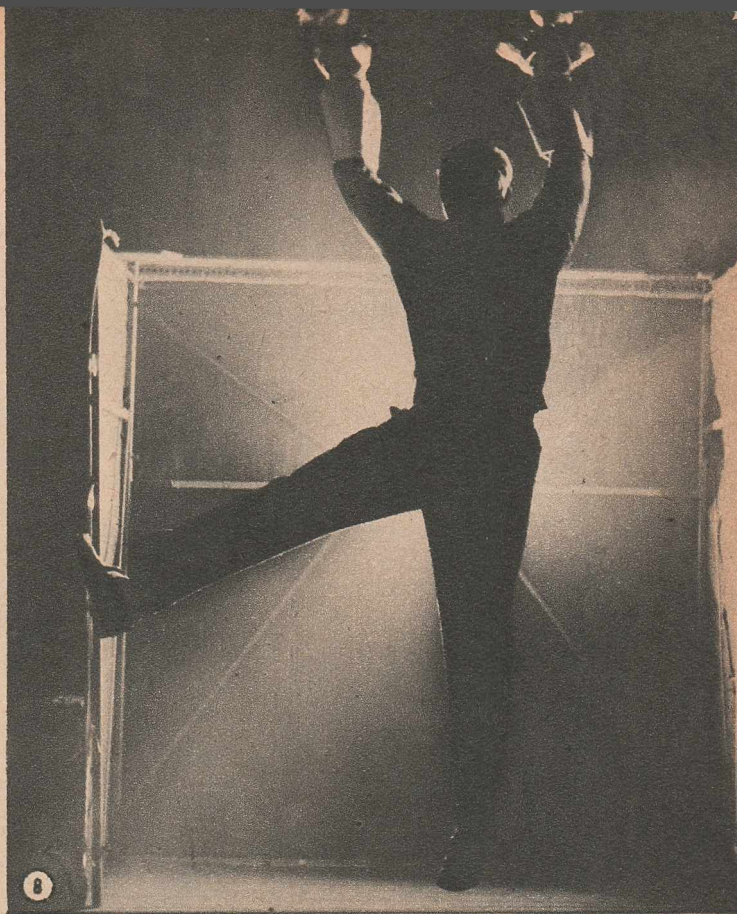
SPECTATORII..

3

4

8

⑧ Spectacolele lui Jean Loup Temporal (Franța) ar fi meritat să fie văzute și din spatele scenei. Fotografia nu vă dovedește acest lucru?

5

6

⑨ Bucureștiul a găzduit în ultima săptămână a lunii septembrie și Festivalul filmului de păpuși și marionete, care ne-a adus 35 de filme din 14 țări. Intrecerea dintre păpușarii-cinești nu a fost mai puțin disputată decât cea dintre confracții lor din teatre. În cabina de proiecție a cinematografului s-au adunat teanc cutiile cu filme „concurente”. Regizorul Bob Călinescu și-a adus, încă „fierbinte”, abia scos de la montaj, și filmul său surpriză: „Rapsodie în lemn”.

7

③ Cincisprezece minute pauză... Dar numai pentru actori, căci specialiștii ce umpluseră sala își continuă și în hol discuțiile și schimbul de experiență. Se pare că cehoslovacul dr. Ján Malik, Margareta Niculescu, directoarea teatrului „Tândărică”, și Mihail Korolev, directorul artistic al teatrului leningrădean de păpuși, au multe impresii să-și comunice.

④ Liniștiți-vă: nu vedeți dublu și nici nu e un trucaj al fotoreporterului ci... trupa de păpușari argentinieni „La pareja” (Perechea), adică frații gemeni Hector și Eduardo di Mauro, surprinși de aparat atunci când își „încălzeau” păpușile.

⑤ „Imi dați voie: Cik Damadian. V-aș ruga să-mi pozați câteva clipe...” Deși atât dl. John Wright cât și Bumble al său sînt obosiți după drumul parcurs în mașină de la Londra la București, cunoștința cu graficianul român le-a făcut plăcere. Drept care, cererea acestuia a fost pe loc satisfăcută.

⑥ Tinăra artistă din R.F.G. Hilde Fey (mijloc) e încântată de darurile pe care le-a primit din partea păpușarilor români.

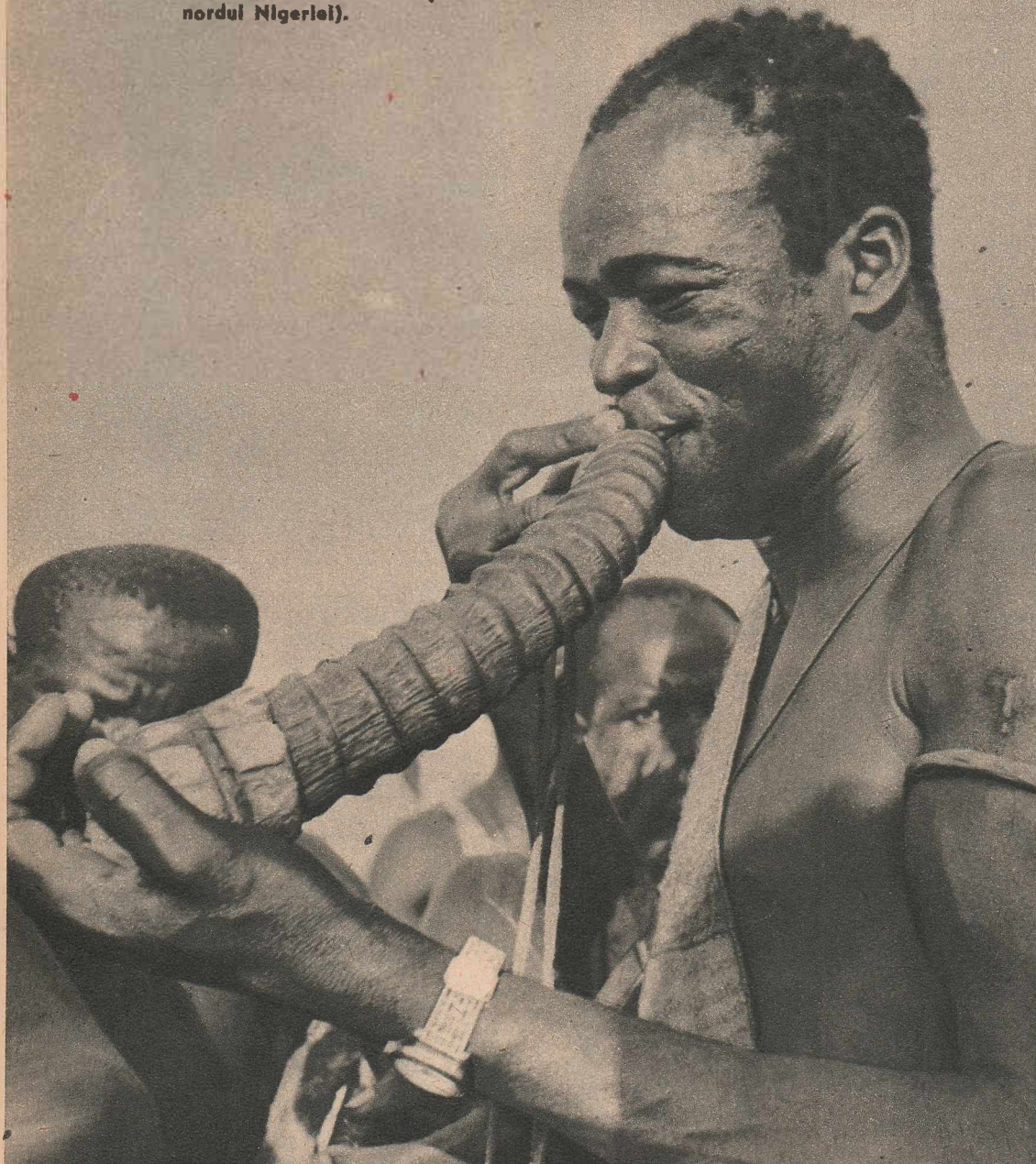
⑦ Pitiți într-un „buzunar” al scenei, i-am prins pe peliculă pe actorii văzuți și pe cei nevăzuți (de către spectatori) ai Teatrului de păpuși din Liberec (R. S. Cehoslovacă).

9

PE MALURILE NIGERULUI

Zi de sărbătoare pe malul Nigerului. La marele Durbar de la Kaduna (în nordul Nigeriei).

Cu răbdare, pricepere și migală, bătrînul meșter nigerian dăltuiește motive naționale în aramă, lemn, corn și... coajă de dovleac, numit de nigerieni „kalabaș”.

Pe chipul acestei tinere fete din neamul „fulani” se citește parcă nădejdea într-un viitor mai bun.

Referindu-se la starea de înapoiere a Nigeriei, ziarul american „Chicago Sunday Tribune” scrie: „În Nigeria este practică și în proporții din ce în ce mai mari vrăjitoria. În nord și în unele regiuni răsăritene mai există pînă și acum robia și persistă încă omorurile rituale”.

Fără să se fi străduit prea mult în acest sens, autorul articolului a descris o situație corespunzînd în mare parte realității. Cînd numai șase la sută din populația țării reușește să termine școala elementară și doar un medic luptă din greu să aline suferințele a 54.000 de nigerieni, e firesc ca superstițiile, credința în vrăji și în forța spiritelor rele să încetoseze mințile unor oameni ținuți decenii de-a rîndul în robia colonialistă britanică.

Numai că de la o vreme încoace minerii din Enugu, de exemplu, au învățat să se teamă mai puțin de niște presupuse spirite rele, convingîndu-se pe deplin că adevăratele „spirite rele” lucrează la direcția minelor, vorbesc limba engleză și afișează clasicul flegmatism insular, atunci cînd hîrnele putrede din mine se prăbușesc, îngropînd sub masele de rocă zeci de mineri nigerieni.

„Mai există pînă și acum robia” — spune mai departe ziaristul american. Nici această dezvăluire nu contrazice de loc realitatea. În Nigeria de nord sultanii și emirii dețin adevărate domenii feudale, în care sînt ținuți în friu cu gîrbaciul sutele de sclavi pe care stăpînii hrăpăreți îi chinuiesc de moarte. Dar în Nigeria robia nu s-a limitat numai la unele regiuni. Întregul popor de 35 de milioane al Nigeriei a fost pînă acum, timp de multe decenii, robul colonialismului englez.

Ziaristul american se mai referă la „omorurile rituale”. Mai există probabil și din acestea. Dar mai multe omoruri se datoresc „ritualului” sîngeros al colonialismului. Acestui „ritual” i-au căzut recent victimă 22 de mineri din Burutu, care s-au încumetat să ceară mărirea salariilor. După același „ritual” au fost uciși alți 20 de greviști de la Enugu. Singele vărsat de ei în curțile minelor și la porțile uzinelor este jertfa adusă zeului nepăgîn, dar infinit mai nesățios, al colonialismului contemporan.

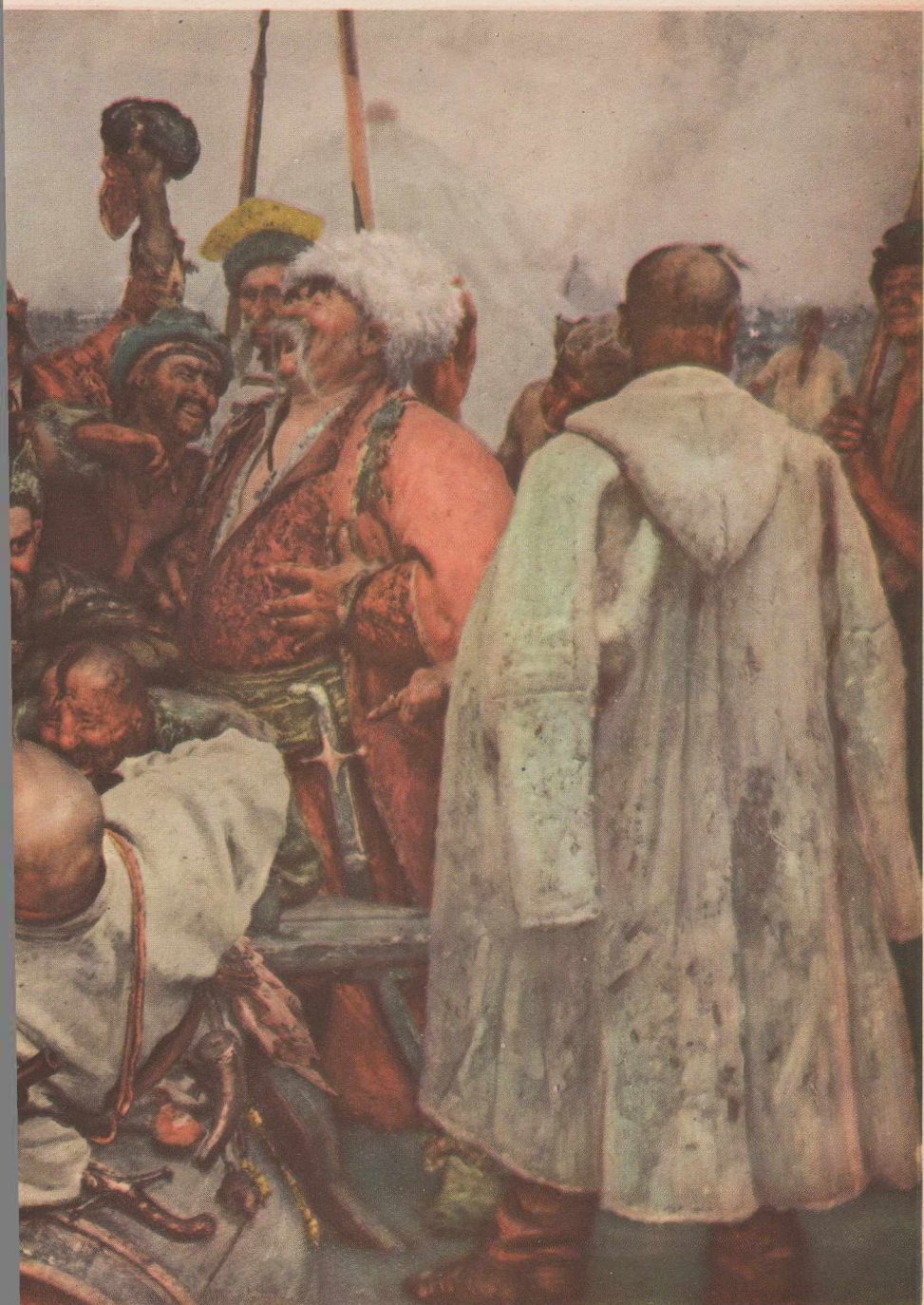
A venit însă ziua cînd nigerienii n-au mai vrut să se sacrifice de dragul unui pumn de profitori. Ei vor ca petrolul, cărbunele, wolframul, uraniul, zincul, columbitul, care împînzesc subsolul celor aproape un milion de km p ai țării lor, să nu mai îmbogățească monopolurile engleze sau companiile americane „Socony Mobil Oil Company” și „Connacot Copper Company”, care s-au îmbulzit ca muștele atrase de „borcanul de miere” nigerian. Poporul nigerian cere ca arborii de cacao, mango, portocalii să nu mai rodească pentru îmbuibarea patronilor societăților britanice. Copiii Nigeriei, roși de malarie, variolă și boala somnului, vor să se hrănească cu rodul plantațiilor de cacao și portocali, pe care au trudit și s-au plecat sub bice spinările părinților lor.

Mișcarea de eliberare națională — acest uriaș val care mătură din Africa, unul după altul, bastioanele colonialismului — a cuprins și Nigeria. După cum se știe, încă din octombrie 1958 guvernul englez a fost silit să declare că la 1 octombrie 1960 va acorda independența Nigeriei. Ziua aceasta este de mult așteptată. La ora cînd vor apare aceste rînduri, pe cea mai înaltă clădire din Lagos — centrul administrativ al Nigeriei — va flutura cu mîndrie drapelul celui de-al 25-lea stat african independent: Nigeria. Și nu începe nici o îndoială că acesta nu va fi ultimul!

E. TROTUȘANU

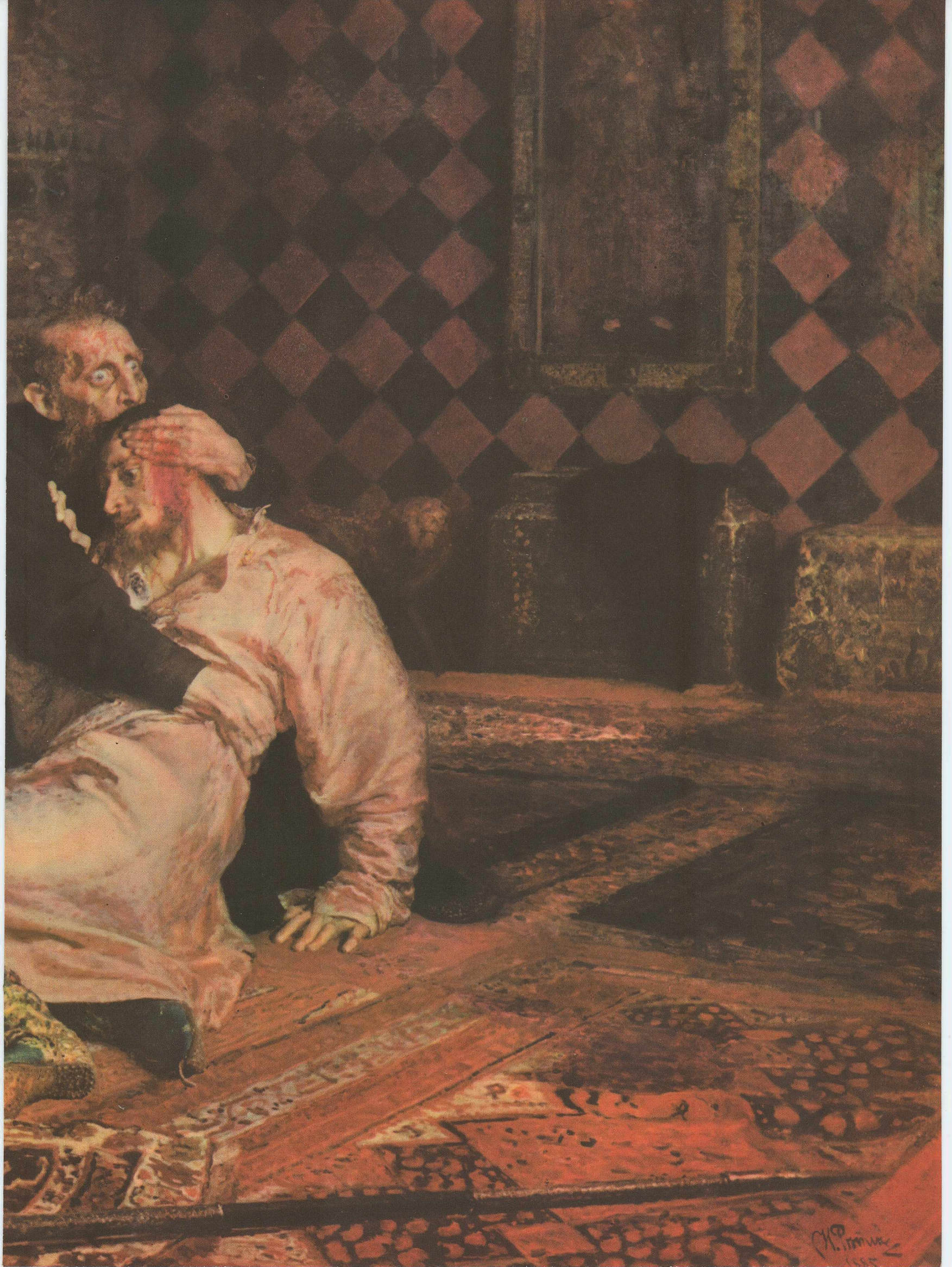
E. REPIN: „Cazacii din Zaporojle scriu carte
ltanului Turciel” (1886-1891) — Muzeul Rus de
Stat din Leningrad.

Planșele de față reproduc câteva celebre lucrări ale remarcabilului pictor rus realist Ilia Efimovici Repin (1844-1930), de la a cărui moarte s-au împlinit la 29 septembrie 30 de ani. „Sarcina noastră principală — scria Repin unui alt pictor, Kramskoi — constă în conținut. Chipul, sufletul omului, drama vieții, impresiile din natură, viața și sensul ei, spiritul istoriei, iată care sînt după părerea mea subiectele noastre; pentru noi, culorile sînt doar un mijloc — ele trebuie să exprime ideile noastre“. Rîndurile de mai sus concretizează crezul artistic al marelui pictor format sub influența ideilor înaintate ale anilor 1860; lupta pentru o artă realistă, profund populară și legată de năzuințele maselor largi, își găsisse în acei ani expresia în mișcarea „peredvijnicilor“, printre ai cărei corifei se afla Repin. Peredvijnicii (denumiți astfel de la cuvîntul „peredvijnoi“ — mobil, volant — ceea ce voia să semnifice că operele lor nu erau acceptate în saloanele oficiale ci erau prezentate periodic în așa-numitele „expoziții volante“) au luptat, alături de marii scriitori și compozitori ruși ai vremii, împotriva academismului arid, fără viață, pentru a aduce în artă patosul umanist și ideile de libertate socială și națională. Consecvent față de profesiunea de credință sintetizată în scrisoarea trimisă lui Kramskoi, Repin a formulat în opera sa un protest înflăcărat împotriva întunecatelor stări de fapt din Rusia țaristă, oglindind totodată lupta poporului și fiind cel dintîi care a adus în pictura rusă chipurile revoluționarilor ruși din cea de-a doua jumătate a secolului trecut (tablouri ca „Întoarcere neașteptată“, „Arestarea propagandistului“, „Refuzul spovedaniei“). În afara acestor lucrări, ca și a celor reproduse aci, mai cităm printre cele mai importante opere ale sale: „Procesiune religioasă în gubernia Kursk“, „Protodiaconul“, precum și valoroasa sa serie de portrete (Stasov, Musorgski, Pirogov, Lev Tolstoi, Tretiakov).

I. E. REPIN: „Ivan cel Groaznic și fiul său Ivan, în 16 noiembrie 1581“ (1885) — Galeria de Stat Tretiakov.

I. E. REPIN: „Edecarii pe Volga” (1870-1873)
Muzeul Rus de Stat din Leningrad.

I. E. REPIN: „Edecarii trecînd vadul” – fragment – (1872)
– Galeria de Stat Tretiakov.

CU SARE ȘI PIPER

PRESTIGIU CONJUGAL

Cît p-aci să-mi rămîna pe-rișora-n gît cînd o auzii pe nevasta-mea:
— Gogule, am o inovație!
— Era și timpul! — zice. Că tocmai voiam să te rog să mai schimbi meniul. Ce fel de inovație?

— Nu culinară! O inovație în domeniul rețelului. Și dacă o pun la punct, realizez o economie antecalculată de o sută de mii!

— O sută de mii?! — zîmbesc eu acru. Las-o și tu mai ieftin și... serveste-mi felu' doi. Iar în timp ce voi înfuleca deliciosul creier pane semipreparat la „Gospodina”, aș vrea să-mi spui de ce nu înțelegi că femeile nu prea au creier de inovator?

— De ce, dragă?!
— Cum să-ți explic?... Parcă n-ai citit și tu că femeia... are creierul mai mic decît al bărbatului?

— Vrei să spui că femeia e mai proastă decît bărbatul?

— Nu tocmai mai proastă... Dar — cum să spun? — mai

puțin pricepută... Cu mai puțină aplicație spre chestiunile tehnice... Singura tehnică în care femeia reușește mai bine decît bărbatul a fost și rămîne tehnica... bucătăriei!

În fața argumentului meu de neînfrînt, nevastă-mea n-a mai avut ce să răspundă. A încercat ea să cîntine semnificativ din cap, dar de zis n-a mai zis nimic. Și mi-a servit compotul...

★
Cel mai dezghețat om din secția noastră e nea Iorgu. De la el am învățat meseria, el m-a calificat pe locul de muncă. Meșter iscusit — da', și cînd te ia-n focuri!...

— Și zi așa, Gogule! — începe el. Ai secrete față de noi!
— Ce secrete, nea Iorgu?
— Las-o acum, ce mai!
— Să mor dacă știu ceva!
— Se poate! Că de multe ori știe tot satu' ce nu știe bărbatu'!
— Zi mai pe concret, bre!
— Mai pe concret: Angela! A trebuit să aflăm indirect de la

cabinetul tehnic că nevastă-ta are o inovație? Sau ți-era e-o să spunem „uite-l pe bărbatu' inovatoarei!”

„Bărbatu' inovatoarei!” Îmi venea să mă arunc în craterul unui vulcan, cu salopetă cu tot. Va să zică se și contura prima perspectivă de diminuare a prestigiului meu de bărbat! Zicînd „bărbatu' inovatoarei”, e ca și cum ai spune „remorca tramvaiului”. Ca să vezi ce ți-e și cu femeile: nu-i de ajuns că ne sînt egale, da' mai vor să ne și-ntreacă!

... În ziua aceea sala de ședințe era ticsită. Se făcu analiza muncii, propuneri pentru îmbunătățirea calității produselor, se vorbi despre economii și altele. Pe urmă directorul spuse: Iar acum, vă aduc la cunoștință o veste bună: cabinetul tehnic a acceptat inovația tovarășei Angela Mereanu, privitoare la sistemul de tensionare a fiivelor de rețea la mașinile de caneta — și această inovație va aduce întreprinderii noastre o economie antecalculată de aproape o sută de mii de lei!

Sala izbucnește în aplauze. (Cînc-o mai fi și ăla care n-a avut de lucru și-a inventat aplauzele?)

— Dar — continuă directorul — inovația tovarășei Mereanu ridică acum o problemă... ea să zică așa, de... prestigiu conjugal. Gogu Mereanu, soțul sau, știm cu toții că-i un tovarășe de ispravă. Dar cum fiecare om are... slăbiciunea lui, el nu se resemnează cu ideea că tovarășii săi de muncă îl vor arăta cu degetul, spunîndu-i „bărbatu' inovatoarei!”. Asta, după concepția lui, ar duce la... micșorarea prestigiului de sex masculin. Așa că, pentru a salva „prestigiul conjugal”, s-a ambiționat și a prezentat și el o inovație — care de asemenea a fost acceptată și va aduce altă economie, tot de o sută de mii de lei!

Sala izbucnește din nou în aplauze. (Destepi a fost ăla care le-a inventat!)

— Acum însă — zise directorul zîmbînd — pentru că forțele s-au egalat și s-ar putea ca tovarășa Angela să nu se simtă tocmai în apele ei cînd i s-ar spune „soția inovatorului”, pentru a împăca și capro și varza propun să li se spună „soții inovatori”.

Uite așa am scăpat de situația de... „print consort” în ale inovației!...

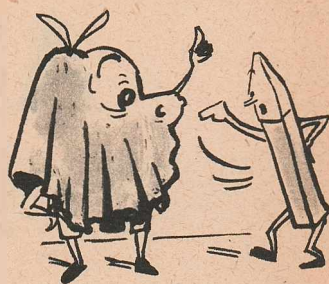
... Iar eu nevastă-mea? Ce să fie cu nevastă-mea? Nimic! Își vede mai departe de treaba...

... Despre tehnici? Nu, despre tehnica nu mai discutăm. De cînd mi-a făcut o aluzie că, în timp ce femeile se dovedesc egale cu bărbații în toate ramurile tehnicii propriu-zise, accepția ar fi, eică, inferiori în tehnica... culinară. Așa o fi?

F. KRIVIN

CRETA ȘI CÎRPA

Creta albă și-nțeleaptă
Scrie-un gînd, descrie-o faptă
Și așa cum le îmbină,
Scoate noul în lumină.
Isprăvind ce-a început,
Zice: „Ei, ați priceput?”
Cîrpa însă, cam zevzeacă,
De necaz mai că se-neacă:
Mîntea ei de cîlți și apă
Nu răzbește să priceapă!
Repezindu-se zăludă,
Șterge tot ce-i scris, cu ciudă.
Creta însă, nici ca-i pasă:
Serie iar, striguoasă,
Și învață, și arată,
Pînă umple tabla tontă.
Cîrpa, vai, privește iar
Ca și mîta-n calendar
Și își spune: „Dacă eu
Nu-nțeleg nimic mereu,
Asta-i semn că tot ce serie
Creta, este-o negliobie!
Mîzgăleala ei barbară,
Am s-o fac eu să dispară!”
Și astfel, de orice dată,
Șterge tabla, nversunată,
Pînă cînd, într-un sfîrșit,
Creta-nțeagă s-a tocit.

Cîrpa rîde: „Blestemata, S-a topit! Am dat-o gata!”
Rîde cîrpa. N-are cum Să priceapă ca de-acum Într-o sută de catete S-a trecut, pe îndelete, Tot ce creta, cu mîgăla, A-nsemnat pe tabla goală...

(După „Ogoniok”)

GĂRGĂRIȚA

Fiecare om are o preferință. Unul face colecții de timbre, altul vinează prepelețe; unuia îi plac șuturile lui Oaidă, altuia vechiile cu lămîie; cite unii se dă în vînt după „rock and roll”, altul după cozonac cu stafide... În ce mă privește, eu am altă pasiune: ador cravatele. Cu picățele, în dungi, cu pătrățele, pepite, moarate, șanjan, mai deschise, mai închise, culoarea sofranului, a bostanului copt, a fisticului, a oului de rață... Cu colecția pe care o am pot deschide o expoziție. Și, cu toate acestea, deunăzi am intrat din nou într-un magazin de cravate de pe bulevard...

Amabilă, vînzătoarea îmi oferi cîteva cravate să-mi aleg. Privirile mi se opriră însă pe gulerul bluzei ei. Un gîndăcel mic, roșu, cu punctulețe negre, stopa în imediata vecinătate a gîtului simpaticei persoane. Cu ochii ațintii pe gîndac, așteptam ca acesta să-și ia zborul. Vînzătoarea, fixată cu atîta insistență, bănuind pesemne că sînt ori lovit cu leuca, ori săgetat năprasnic de... Cupidon, se fisticî teribil. Blîgul o scuză și ieșii din magazin fără nici o cumpăratură.

Mă oprii în stația de tramvai. Trebuia să-l iau pe 5, spre casă. În stație, o fată blondă cu un scampolo albastru. Pe scampolo, o... gărgăriță. (În acel moment mi-am amintit că așa se cheamă gîndăcelul). Gărgărița, nemis-cată. Așteptai să zboare. Zădarnic. Sosi tramvaiul 19. Fata se urcă. Eu, după ea. Adică... după gărgăriță. În loc s-ajung acasă, în Floreasca, am ajuns la Piața Chibrit. Aici a coborît gărgărița... Adică fata. Tot drumul insecta nu s-a dezlîpit de pe scampolo. Stană, nu alta. Mi-a fost însă oarecum s-o urmăresc și am făcut cale-ntoarsă spre bulevard, ca să-l iau pe 5. Pe drum mă gîndii că ori fi niscaiva gărgărițe dresate. De purici dresatî am auzit. De altfel, cînd eram copil, dresam și eu gărgărițe. Tineam gărgărița-n palmă și-i psalmodiam:

Gărgărița
Rîdă,
Unde vei zbura
Acolo m-oi însura...

Și gărgărița zbura de obicei pe un cactus ori pe-o urzică...

Am ajuns acasă, istovit și nedumerit. Îmi deschise nevastă-mea, veselă și gureșă ca de obicei. Dar n-apuca să-i dau bună-seara, că rămăsei cu ochii holbați pe rochia ei. În piept i se protăpise nepăsătoare... o gărgăriță. Acum nu mă mai putui stăpîni și, furios, alungai fiara cu mîna. O întepătură zdrăvănă mă furnică din deget pîn-n cot. M-am dumirit: fiecare avea... gărgărița ei...

Nevastă-mea m-a muștrat. Ce am cu brosa ei? Doar se poartă și alte... coleoptere. Ba și ortoptere, și nevroptere, și diptere, și lepidoptere. Așa-i moda. Și dacă am pătît ce-am pătît cu o biată gărgăriță, vai mie ce va să păt cu... restul insectelor.

A. CÎMPINEANU

PE ARIPILE GLUMEI

Răufăcător sau binefăcător ?

Un hoț se furișase în casa unui cetățean american, socotit om norocos, caei avea sîmbă de peste douăzeci de ani. Cetățeanul îl zărise și-i leși jovial în întîmpinare:

— Dragul meu, alege-ți tot ce-ți place și ia-ți! Cu o singură condiție: să plătești tu în continuare ratele. Căci eu, oricum nu mai eram în stare să le plătesc!

Dilemă

Am intrat deunăzi într-un magazin de fructe să cumpăr niște mere. Ca să fiu bine servit, i-am zîmbit vînzătoarei și i-am spus:

— Dați-mi, vă rog, niște mere dulci ca dumneavoastră.

Am primit niște mere acre de mi s-au strepezit dinții. Sînt deci într-o mare dilemă: nu m-am priceput eu să fiu curtenitor? Sau are vînzătoarea un foarte ascuțit simț autocritic?

GANGSTERII

La New York, într-un magazin alimentar
Pătrund tustrei e-o mîna-n buzunar
Și-n cealaltă cu cite-un revolver.

„Sus mîinile! Să nu mișcați vă cer —
Rostește unul amenințător —

O vorbă să aud, și vă omor!”

Pe dat' patronul strigă: „Îndurare!

Vreau să trăiesc, ofer o sumă mare.

Vă dau tot ce doriți, vă dau ce vreți,
Dolari, bijuterii... Vă rog, băieți...”

„Proștii — rînjește un bandit. Patroane,
Fă bine și ne dă niște... bomboane!”

★

De ce au refuzat gangsterii bani ?
Erau niște copii sub zece ani !

Dorel SCHOR
student

Valeriu FILIMON

ÎN PATRU RÎNDURI

Pe mormîntul unui
oștîtor la război

Cel ce-n groapa asta zace
Duce-n „lumea de apoi”
Numai planuri de război...
Odihnească-se în pace!

Unui lenes

Frîmîntările-i, pe rînd,
Două sînt și nu-i dau pace:
Una pentru ce-are-n gînd
Și-alta pentru ce nu face!

George CORBU

Noul mers al trenurilor
are tipărit o arată pe
o bucăciță de hîrtie
volantă

Cînd te prepari de vreo
calatorie
Păstrează cu atenție
erata.
Că dacă pierzi foia de
hîrtie,
Pierzi și... acceleratul de
Sovata.
V. D. P.

A XI-A ANIVERSARE A R. P. CHINEZE

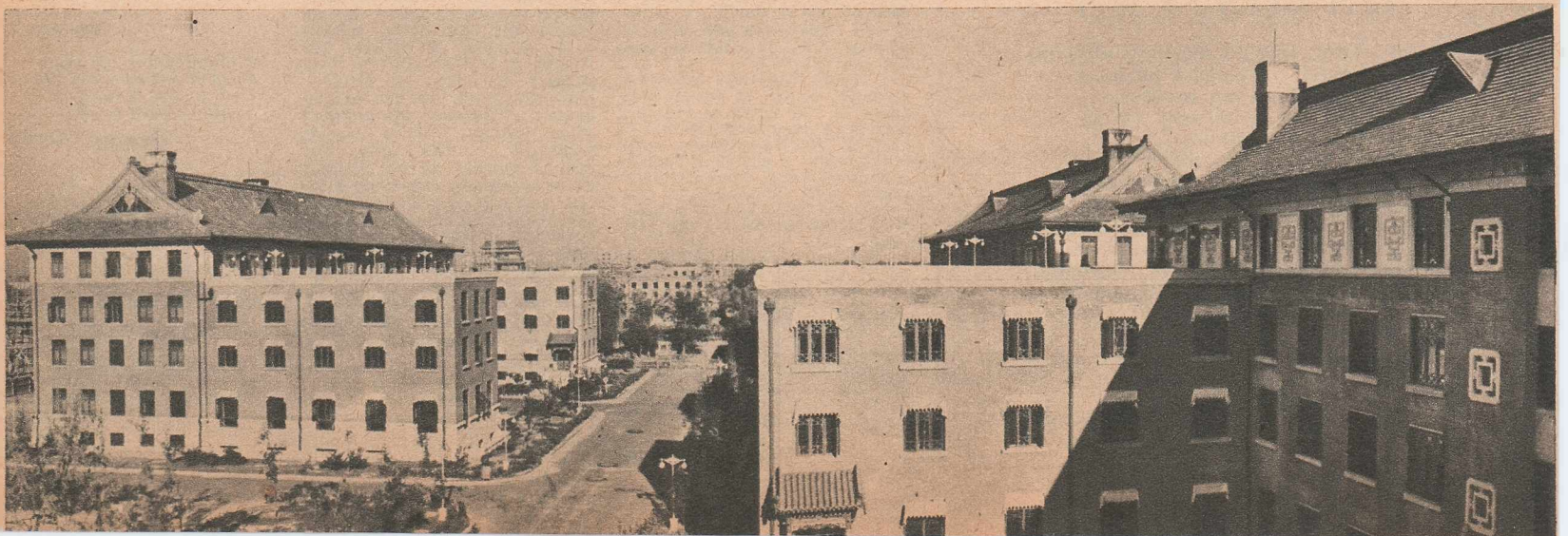

Cu ajutorul frășesc al Uniunii Sovietice și al celorlalte țări socialiste, Republica Populară Chineză a obținut numeroase succese pe frontul construcției pașnice. În fotografie: marele pod de cale ferată – cel mai lung din China – peste Fluviul Galben, care a fost dat în exploatare în acest an. Podul asigură legătura feroviară între capitala Republicii Populare Chineze, Pekin, și orașul Canton.

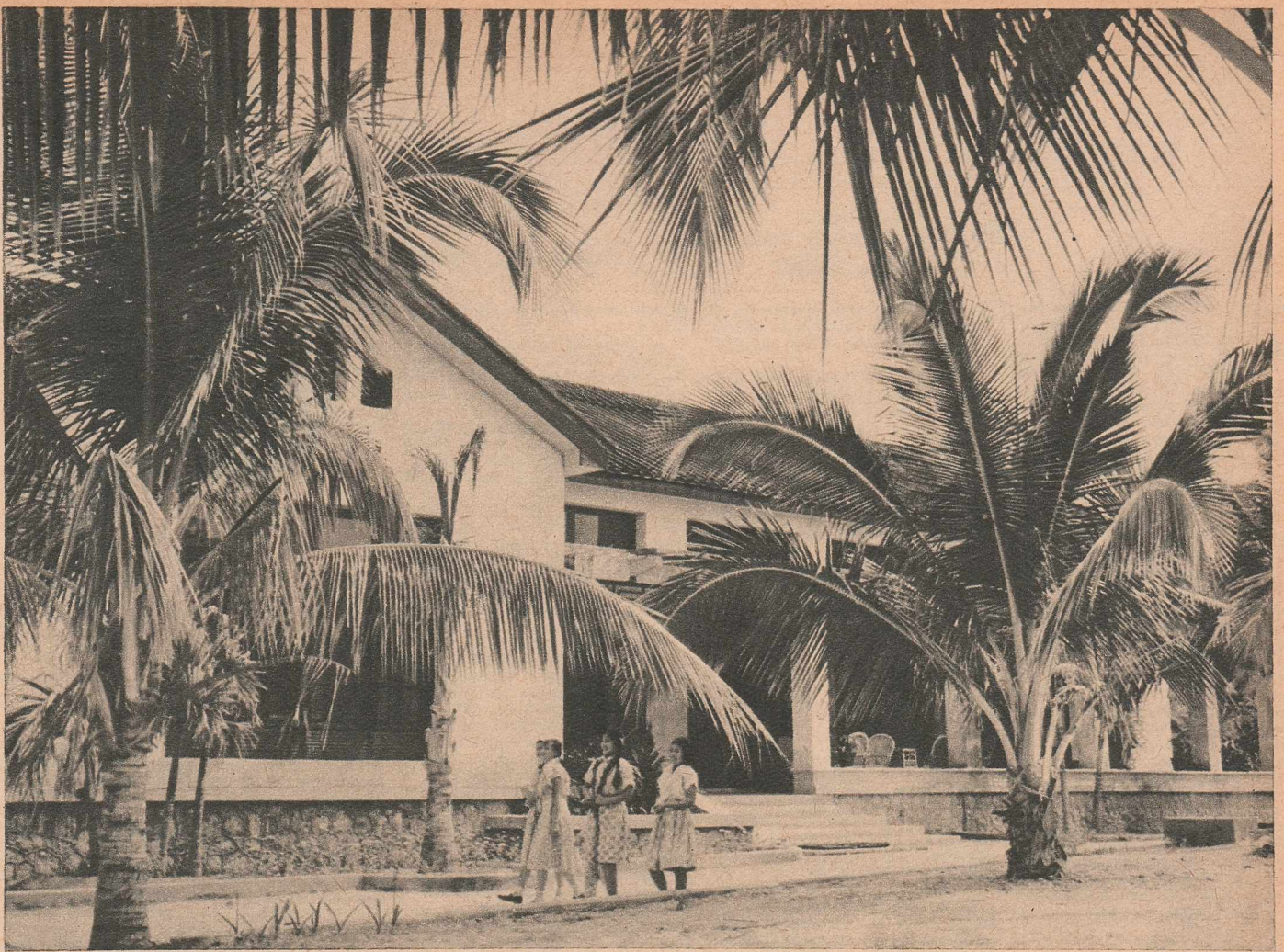
În anii puterii populare, mișcarea sportivă a luat un mare avânt. În fotografie: un aspect de la o întrecere hipică la Huhehof (Regiunea Autonomă Mongolia Interioară). →

Noi construcții la Pekin ↓

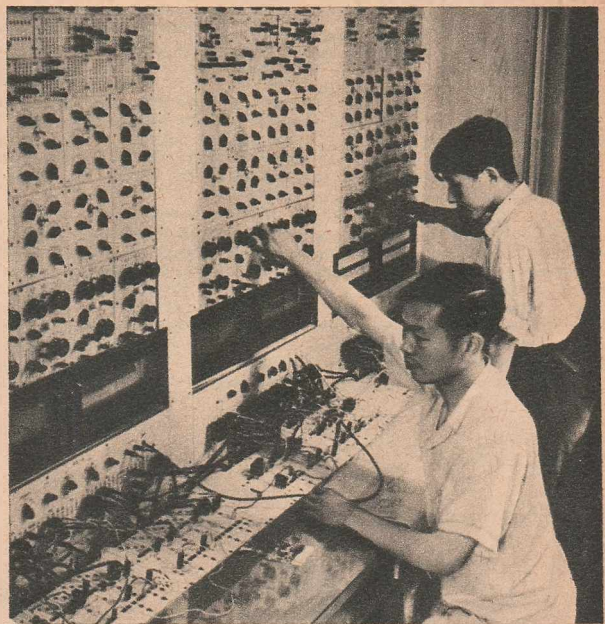

Un sanatoriu balneo-climateric pe insula Hainan.

Grup de dansatoare chineze interpretând, într-o nouă variantă, cunoscutul dans al umbrelor. ←

Mașină de calculat electrică construită de studenții și profesorii Universității din Pekin. →

Pictură tradițională chineză înfățișând viața nouă a naționalității uigure. ↓

CUM S-A CERTAT MONTE CRISTO CU GINA LOLLOBRIGIDA

— schiță —
— Din ciclul „La secția freze (IV) —
de Stela NEAGU

Ilustrații de N. POPESCU

Ce-și face omul cu mîna lui, nici dracu' nu-i desface. Dacă Monte Cristo al nostru ar fi ținut cont de zicala aceasta, ar fi scăpat de multe belele. Să vedeți și dumneavoastră ce pătește omul. Dar mai întâi să vi-l prezint.

Ion Giosan e gravor și lucrează la singurul pantograf de la noi, la secția freze. Pantograful e o mașină specială de frezat, care gravează litere, cifre și gradajii pe piese metalice. Gravajul e cea mai nobilă ramură a meseriei de frezor: cere multa precizie, dibăcie, mînă ușoară. Noi în secție avem o singură asemenea mașină, care pînă de curînd a satisfăcut toate necesitățile uzinei. La ea lucrează, după cum v-am spus, Ion Giosan, un tînăr blond, liniștit, pîinea lui dumnezeu, de vreo 26 de ani, cu trăsături frumoase, semănînd leit cu actorul acela francez care a jucat în „Taifun la Nagasaki” și „Contele de Monte Cristo”. Băieții de la noi — draci împielitați — l-au și botezat „Monte Cristo”.

Frumos băiat e Monte Cristo al nostru! Pînă nu s-a însurat, toate puștancele aveau cîte o treabă pe la pantograf. Într-o bună zi, contele mă oprește pe cînd treceam pe lîngă mașina lui: — Nea Vasile, aș avea o vorbă cu dumneata.

— Spune, Cristo.

— Păi nu așa, nea Vasile. Am să-ți spun și eu ceva, ca de la suflet la suflet.

M-am uitat mirat la el. Oare ce avea să-mi spună contele de la suflet la suflet?

— Bine. Vino după lucru la mine.

După terminarea schimbului, Monte Cristo vine și se așază în fața mea cu o mîră care nu te facea să crezi că a găsit o comoară. Pășul era în legătură cu nevastă-sa. Omul se căsătorise cu o fată — frumoasă, după cum spunea el. Terminase școala medie, dar nu putuse intra la facultate și rămăsese acasă, „fata mamei”. După ce s-a măritat cu Monte Cristo al nostru, Gina — așa o cheama — își căutase o ocupație în diferite locuri. Nici una nu-i plăcuse.

— Și tu ce vrei acum de la mine? — l-am întrebat pe Monte Cristo, după ce i-am ascultat oful.

— Uite, nea Vasile, mă gîndesc că Ginei i-ar plăcea mașinăriile. Aș vrea s-o aduc în fabrică și în cîteva zile să văd dacă nu i-o plăcea vreo meserie de la noi; fie la strung, fie la slait, fie la freze. Poate s-o lipi de ceva.

— Bine, măi băiete. Am să vorbesc cu prim-maistrul Balogh. Dacă e de acord, n-am nimic împotriva.

Și fiindcă prim-maistrul Balogh a aprobat, peste cîteva zile Gina Giosan, soția lui Monte Cristo al nostru, își făcu apariția în sectorul de prelucrări mecanice.

Era într-adevăr frumoasă foc. Statură mijlocie, oacheșă, cu ochi mari, negri, e-un mijloc de viespe și e-o guriță dulce, arcuită. Băieții noștri au și botezat-o pe loc „Gina Lollobrigida”. Fata însă, serioasă și arțăgoasă.

După o săptămînă, timp în care Gina Lollobrigida s-a perindat pe la toate felurile de mașini în sectorul mecanic, ne-a declarat că nu vrea să învețe decît gravajul. Am ris cu poftă și i-am spus lui Monte Cristo:

— Ia-ți nevasta și calific-o. Se întocmi un contract de calificare între Ion Giosan și Gina Lollobrigida, pe care semnară cei doi soți, eu și prim-maistrul Balogh.

Și iată-o după șase luni pe Gina Lollobrigida a noastră, calificată la pantograf. Gina se născuse parcă pentru meseria de gravaj. Avea mînă ușoară, gîngășă și precisă. Ce țesea din mîna ei era artă. Chiar dacă se va supăra Monte Cristo citînd această povestire, eu declar aici cu mîna pe inimă că Gina îl întrecuse.

După ce s-a calificat, dat fiind că, după cum v-am mai povestit, n-aveam decît un singur pantograf la freze, Gina a fost repartizată la mașina bărbatului ei. O săptămînă dimineața, o săptămînă după-amiază, normal, prin rotație. Era de altfel și timpul să mai avem încă un om la pantograf, căci lucrările de gravaj se

înmulțiseră conform planului uzinei.

Se părea că marea problemă a familiei Giosan se rezolvase. Se părea numai. Nu v-am spus eu la început că ce-și face omul cu mîna lui...?!

După cîteva săptămîni Monte Cristo veni iar la mine să-mi spună ceva de la suflet la suflet.

— Zi, conte. Ce te mai apasă?

— Tot cu soția.

— Cum cu soția? — l-am întrebat mirat. Păi, după cîte știu, îi place meseria, e mulțumită și, în sfîrșit, a găsit ce-a căutat.

Monte Cristo sări de pe scaun și începu să se vîlcărească, spunînd că nu mai poate să trăiască așa.

— Da' cum trăiești tu?

— Păi gîndește-te și dumneata, nea Vasile. Dacă lucrez dimineața, Gina vine să mă schimbe la două și jumătate. Mă duc acasă, nici tu mîncare caldă, nici tu cu cine să stai de vorbă, cu cine să pleci la un cinema, la un strand, mă rog, să te distrezi — doar sintem tineri! — căci ea termină schimbul la zece jumătate noaptea. Pînă curăță mașina, pînă se spală, mai trece o jumătate de oră. Pînă ajunge acasă se face miezul nopții. Eu, ca să fiu la șase jumătate la fabrică, mă seol la cinci și jumătate. Ei, cinci-șase ore dacă stăm împreună — și astea noaptea. Unde să merg să mă distrez între douăsprezece și cinci? Dacă ea e dimineața și eu după-masă, e același lucru. Păi, te-ntreb pe dumneata, nea Vasile: viață de om e asta? Am avut nevastă și nu mai am.

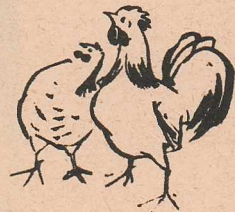
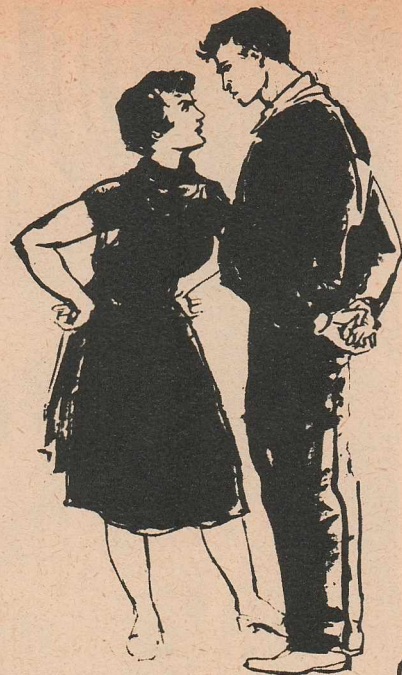
Îmi dădeam seama că Monte Cristo are dreptate. Mai munceau și alte perechi în fabrică, însă în același schimb.

— Și ce dorești? Să te schimbăm pe altă mașină?

— Pe mine? Nu! Pe Gina s-o schimb, meștere. Doar eu sînt mai vechi pe mașină: eu am învățat-o pe ea meserie.

— Bine, am să vorbesc cu Gina.

Am chemat-o și am stat de vorbă cu ea. Cînd a aflat despre ce e vorba, mi-a făcut o scenă de-ar fi învidiat-o și Lollobrigida cea adevărată.

— Ți-a spus dumitale Ionel să mă dai pe-o altă mașină? Păi, el nu știe cît m-am zbatut pînă am găsit ceva ce-mi place? Ce să fac? Să mă calific acum într-o altă meserie? Îi trebuie mîncare caldă? Să-și facă! Ce, nu avem drepturi egale? Eu nu lucrez ca și ei? Nu-ndeplinesc la fel norma? Vrea să-i stea nevasta lîngă el, să-l dădăcescă? Să poftescă dumnealui pe altă mașină.

Am priceput că degeaba mi-aș mai răci gura: Gina Lollobrigida nu va renunța în ruptul capului la noua ei meserie, cea de gravor.

Probabil că, acasă, între Monte Cristo și Gina Lollobrigida a avut loc o ceartă teribilă. Fiindcă din ziua aceea scena cea mai duloasă din atelierul freze, la preluarea schimbului, cînd Gina venind să-și schimbe bărbatul îl săruta pe Monte Cristo, nu s-a mai repetat. Cei doi soți deveniră străini unul față de altul. Dacă aveau

de transmis anumite chestiuni profesionale, și pe acestea le făceau prin intermediul meu. Credeam că pînă la urmă situația se va rezolva de la sine, dar cînd am aflat că Monte Cristo a fost văzut de două ori la cinematograful cu Viorica Petrescu de la serviciul administrativ, mi-am dat seama că e albastră. Iar atunci cînd Monte Cristo mi-a declarat că dacă mai durează așa multă vreme el va divorța, am fost nevoit să înfățișez situația soților Giosan inginerului Balogh, șeful secției. Nu puteam privi cu indiferență cum se destramă această fericită căsnicie. Doar grija noastră, a maștrilor, nu este numai producția.

— Și zici că Monte Cristo nu vrea pe altă mașină? — mă întrebă inginerul Balogh.

— Nu, cîcă el e mai vechi și el a învățat-o meserie.

— Dar soția?

— Ea e fericită că, în sfîrșit, și-a găsit o meserie. Abia s-a calificat, ca să se apuce din nou să învețe altceva?

— Ei, atunci nu există altă soluție decît să-l transferăm pe Giosan la o altă fabrică unde există pantograf.

Inginerul Balogh s-a preocupat de viața soților Giosan, găsînd curînd un post de gravor pentru Monte Cristo la o fabrică vecină, iar contele a fost convîns — cu chiu cu vai, arătîndu-i-se că altă rezolvare nu există, să se transfere acolo. Dar hîrțile de transfer, care s-au întocmit în grabă, s-au împotmolit la direcțiune. Directorul l-a chemat pe inginerul Balogh și i-a explicat că nu poate să dea drumul gravorului Giosan, fiindcă lucrările de gravaj, conform planului, au sporit și sporesc și în acest scop a cerut ministerului repartizarea unui nou pantograf, ceea ce a și fost aprobat. În consecință, soții Gio-

san să aibă puțintică răbdare, că imediat ce va sosi noua mașină vor fi repartizați în același schimb.

La ora schimbului am mers împreună cu inginerul Balogh la mașină și le-am comunicat toate acestea celor doi soți. Și atunci am văzut cel mai drăgăstos sărut dintre Monte Cristo și Gina Lollobrigida a noastră. Gina s-a repezit și l-a luat de gît, iar el a strîns-o în brațe, de i-au pîrit oasele.

În săptămîinile care urmară soții Giosan erau tot timpul pe capul directorului: „Cînd vine mașina?”, „De ce nu mai vine mașina?”, „Cît mai e de așteptat?” Directorul nostru, om înțelegător, a dat față de ei două telefoane la minister și a trimis o adresă prin care cerea urgentarea aducerii pantografului, „avîndu-se în vedere mărirea sarcinilor de plan la gravaj”.

Ei, aflați că ieri a sosit mult așteptatul pantograf. Lada uriașă a fost desfăcută în fața soților Giosan. Au stat împreună pînă la miezul nopții să admire pantograful nou venit din Uniunea Sovietică, ultima creație a tehnicii moderne în materie de mașini de gravat. Într-adevăr, o mașină la care nu numai că ție-e mai mare dragul să lucrezi, dar să și privești.

Dumneavoastră veți zice că o dată cu venirea acestei mașini cearta dintre Gina Lollobrigida și Monte Cristo s-a terminat. Să știți că greșiți. Scandalul de-abla acum a început.

Gina a venit la mine și mi-a spus:

— Sper, maistre, că eu voi lucra pe pantograful sovietic. Că doar mata ai spus că lucrez mai bine ca Ionel.

— Da, sigur că da! Tu vei lucra.

Ce era să-i spun? Să mă iau la harță cu ea? Peste cîteva clipe veni și Monte Cristo.

— Cred, nea Vasile, că eu am dreptul să lucrez la mașina nouă. Sînt mai vechi în meserie, mai eu experiență. Am dreptate?

— Da... Ai dreptate...

Ce era să fac? Să-i spun că nevastă-sa e mai pricepută?...

Îmi fierbe capul. Mi-e teamă de ziua de mîine, cînd la noul pantograf instalat va trebui să-l pun ori pe Monte Cristo, ori pe Gina. Ce să fac? Pe care din ei să-l pun la mașina sovietică? Dumneavoastră ce părere aveți?

În tot cazul, mîine vor fi discuții în secția freze.

În felul lui, fiecare din soți are dreptate. Totuși, privind interesele producției, cred că Gina va fi pusă la mașina cea nouă. Și pînă la urmă lucrurile se vor aranja...

Intilnirea a fost neașteptată. După zile în șir de căutare, în timpul cărora auzeam veșnic același răspuns: „Tovarășul Camilar e plecat prin țară”, iată-mă în fața scriitorului.

— Imi place să umbli mult prin țară — spune tovarășul Eusebiu Camilar. Îi cunosc fiecare colțșor cu pasiune de geograf. Imi place de asemenea să colind prin împrejurimile Bucureștiului și, mai cu seamă, în jurul frumozelor lui lacuri. Mă însoțești?

Intrebarea bruscă, rostită cu asorul accent moldovenesc propriu lui Eusebiu Camilar, m-a tescumpănit puțin. De după sticla ochelarilor mă priveau însă ochi calzi care-mi spuneau oarec: haide!

Tîrziu, după ce ne-am preumolat printre oameni și primele rînzuri ale toamnei și am privit oarele fărîmîte de ape în mii de cioburi de argint, am poposit pe o bancă. Bineînțeles că reporterul n-a uitat că are datoria să a un interviu.

— Am să-ți vorbesc despre apta cea mai interesantă din anul românesc de azi văzută cu propriii mei ochi: înălțarea politică, economică și culturală a țării. Cu cîtva timp în urmă, așindu-mă într-o călătorie din Banat către Dobrogea, am poposit la cămine culturale, bibliotecile sălești și prin casele gospodarilor. Cîntitorul să nu se mire dacă voi afirma că la Podul loaiiei am găsit cărțile lui Moliere. Și nu în rafturile bibliotecilor, ci în mîna cîntitorilor. În Banat am intilnit-o pe Eugé-
nie Grandel, iar în Țara Oasului, dinioară cea mai înapoiată egiune a țării, am aflat 50.000 de cărți, acolo unde în vremurile echi nici vorba nu punea fi de arși și cîntitori.

Numerosi sînt și fiice de țărani, dinioară lipși pămîntului, au ajuns în anii puterii populare profesori, ingineri, tehnicieni.

Cinematograful și radioul sînt rin sale o cunoștință veche. Scriitorul a tăcut, privind oana condeiului pe hirtie. Apoi n-a întreat:

— Înțelegi ce reprezintă toate aceste elemente amintite? Un alt, un salt gigantic către lumind, dă al marului proces de cultură-izare, în plină desfășurare pe oată întinderea României. Și oate numai în 16 ani. Într-o perioadă atît de scurtă, poporul ostru și-a redobîndit drepturi năbușite și și-a dezvoltat virtuți

ținute în frîu secole de-a rîndul. Gheorghe cel amărit și flămînd de odinioară stă aslăzi drept în lumina veacului. La înarmarea sa cu cultură, își dau obolul și trebuie să-și dea obolul scriitorii.

— Probabil că aceste călătorii servesc ca documentare pentru cartea la care lucreți...

— Într-adevăr, lucrez în prezența la un roman scurt (250-300 pagini) numit „Satul uitat”. De bună seamă, este vorba de satul vechi, pe cale de dispariție, dar și de elementele noi, copleșitoare, care răsar și biruie, transformînd satul patriarhal într-o așezare de cultură și civilizație. Pentru inspirarea acestei cărți am a aduce mulțumiri ziarului „Scinteia”, care a binevoit să-mi dea nobila misiune de reporter și să mă trîmîie în multe regiuni din țară.

— Cartea este biografia unui sat anume?

— Ideea scrierii acestei cărți mi-a venit după ce am vizitat regiunea Baia Mare. Imi amintesc de satul Cișcău, de unde m-am întors plin de bucurie și entuziasm după cele văzute.

— Proiecte mai îndepărtate?

— După ce voi duce la bun sfîrșit această carte, pe care sper

să o predau la E.S.P.L.A. la începutul anului 1961, imi voi strînge în volum o serie de reportaje tipărite în decursul anilor prin ziare și reviste. Momentan mă pasionează Bicazul și sint gata să-mi pregătesc ranța pentru drum. Să fac o plimbare prin Marea Bicazului cu vaporul, să văd cum se răsfrînge tîmpla Ceahlăului în talazurile noi și să văd cum păsările au migrat de la Marea Neagră către munți, să-și odihnească zborul în adîncul care n-a mai fost.

În ce privește proiectele, pot mărturisii că am atît de multe, încît mă uit în timp și mi-e teamă că vremea dăinuirii mele va fi prea scurtă pentru a le putea împline pe toate. Dar, oricum, imi voi face cel puțin datoria față de cititorii mei, prezentîndu-le, cît de cît, din uriașul proces al socialismului, care alcătuieste istoria nouă a poporului român. Și acum — imi spune scriitorul — poți să acuzzi condeiul.

Ceea ce am și făcut. De altfel, coborșe și seara. Priveam în făcere trenurilor luminilor Casei Științei în undele Herăstrăului...

T. MILCOVEANU

SCRIITORII PATRIEI POVESTIND COPIILOR

Paginile cele mai frumoase din creația scriitorilor de seamă ai poporului nostru, cu o ilustrație remarcabilă, în tiraje mari, au conferit colecției „Scriitorii patriei povestind copiilor”, tipărită de Editura Tineretului, o notă de atracție deosebită în rîndurile tineretului cititor.

O anchetă sumară efectuată prin librării ne-a oferit date concludente privitoare la difuzarea cărților din colecție. Astfel, volumul maestrului Mihail Sadoveanu din colecția „Povestind copiilor” s-a vîndut cu mult succes. A fost bine primit și volumul de basme al lui Petre Ispirescu în ilustrația pictoriței Florica Cordescu.

Al treilea volum tipărit cuprinde un grupaj de selecțiuni din cunoscutul roman al lui Zaharia Stancu „Descuț”.

Editura Tineretului intenționează să tipărească în conti-

nuare în această colecție, povestiri, basme și amintiri din opera scriitorilor B. St. Delavrancea, D. Anghel, I. Agârbiceanu, Victor Eftimiu, Asztales Istvan, Em. Gîrleanu, Ion Pas ș.a.

SERI LITERARE ÎN UZINELE MOSCOVEI

Casa scriitorilor din Moscova organizează de trei ori pe lună seri de literatură pentru membrii brigăzilor de muncă comunistă din uzinele Moscovei. Programul e în așa fel întocmit, încît auditoriul capătă o viziune cît se poate de completă asupra literaturii sovietice și a căilor ei de dezvoltare. Sînt analizate în cadrul acestor seri problemele dezvoltării fiecărui gen literar în parte, precum și operele semnificative apărute în ultimii ani în Uniunea Sovietică. Expunerile sînt urmate de discuții și seminarele asupra tuturor problemelor atinse în cadrul prelegerilor.

Comorile din „Tavrika“

Amatorii de literatură numesc biblioteca muzeului regional din Simferopol, una din cele mai bogate colecții de cărți din Crimeea, „Tavrika”, după numele antic al peninsulei Taurida.

Biblioteca a luat ființă la sfîrșitul veacului trecut. După Marea Revoluție din Octombrie, ea a luat o mare extindere, ajungînd astăzi pînă la aproape 30.000 de volume. Printre lucrările extrem de importante aflate în păstrare aci se numără operele etnografului Alex. Berthier-Delagarde, care a locuit la Ialta, publicații despre războiul Crimeei păstrate pînă acum în palatul de la Livadia și altele. În afară de numeroase cărți din secolele XVI-XVIII, biblioteca mai dispune de toate lucrările primilor exploratori ai Crimeei, printre care se numără Piotr Șimon Pallas, Pavel Sumarokov, Ivan Muraviov-Apostol, precum și numeroase texte de mare importanță științifică, documente ale congreselor de arheologie ale Crimeei, albume de picturi reprezentînd peisaje din Crimeea făcute de pictori ruși și străini etc.

La răscurile vîntului se-aude cum veacul și-adună marele cînt — bate tam-tamul în Congo și-n Ghana, trece, în Cuba, prin țărini, coloana, de-a lungul pămîntului veacul își scrie marele cînt.

La răscurile vîntului veacul rostește un singur cuvînt — Coasta de Fildeș de tobe răsună, în Tokio crește-un cuvînt și-o furtună, de-a lungul pămîntului veacul își scrie marele cînt.

La răscurile vîntului notele grave se-adună, făcînd legămint — țipă pămîntul Algeriei, ud, cerul vîiește-n Coreea de sud, de-a lungul pămîntului veacul își scrie marele cînt.

La răscurile vîntului dangătu-adînc în zori s-a răsfrînt — se-aude-n pădurea din Laos toporul, bate cu pumnii în țărături Bosforul, de-a lungul pămîntului veacul își scrie marele cînt.

La răscurile vîntului sună o nouă Eroică peste pămînt — de-a lungul pămîntului veacul își scrie marele cînt.

DE PESTE HOTARE

● ÎN REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ au apărut recent, la Potsdam, Magdeburg și Karl-Marx-Stadt, trei antologii cuprinzînd producții literare, în special poezie, din lucrările scrise de muncitori și de țărani cooperativizați. Majoritatea lucrărilor reflectă tema realizării planului șesenal, al transformării socialiste a agriculturii și lupta împotriva remilitarizării Germaniei de vest.

● INSTITUTUL DE SLAVISTICĂ al Academiei de științe a U.R.S.S. a tipărit în rusete textul cronicii latine a episcopatului din Lübeck, care cuprinde o sumă de date privitoare la slavii care locuiau în jurul Balției. Cronica, al cărei original s-a pierdut, este păstrată într-o copie din secolul al XIII-lea la muzeul din Copenhaga. Pînă în prezent nu existau decît două traduceri: una germană și una poloneză.

● MEMORIILE MONICĂI MANN, fiica cunoscutului romancier Thomas Mann, vor apărea curînd la New York sub titlul „Past and Present” (Trecut și prezent). Pînă acum aceste memorii au apărut în nu mai puțin de 190 de ziare și reviste germane și elvețiene.

● EDITURA BUDAPESTANĂ „EUROPA” are în planul ei de editare, între altele, un volum de reportaje ale ziaristului francez Jacques Lauzman intitulat „Viva Castro”, care prezintă situația din Cuba în ajunul revoluției. De asemenea, editura va tipări romanul „La poarta furtunii” de scriitorul japonez Akutagava, precum și lucrări ale lui Caldwell, Steinbeck, Faulkner și Hemingway.

● BIBLIOTECA ACADEMIEI DE ȘTIINȚE DIN U.R.S.S. s-a îmbogățit cu o interesantă colecție de cărți aparținînd lui Trofilakt Lopatinski, o mare personalitate de pe vremea lui Petru I. Colecția — păstrată pînă acum la Kalinin — numără 1.250 de cărți rare, datînd din secolele XV și XVIII, clasici greci și latini, opere de filozofie ale lui Machiavelli, Erasmus și Campanella, precum și cărți de geografie, arhitectură, medicină. În mare parte scrise în latineste.

● OPERA LUI TURGHENIEV va apărea în U.R.S.S. într-o ediție completă, în 28 de volume, între anii 1960-1965. Ediția, îngrijită de Academia de Științe din U.R.S.S., va cuprinde numeroase texte inedite pînă acum, precum și aproape 6.000 de scrisori din corespondența scriitorului.

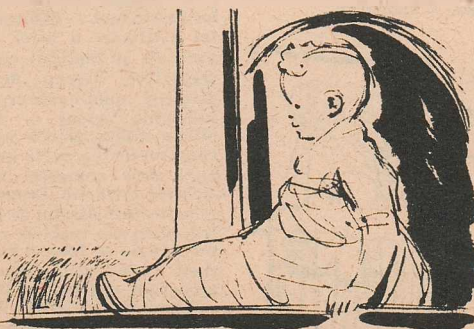
Gh. CEAUȘU

PEISAJ

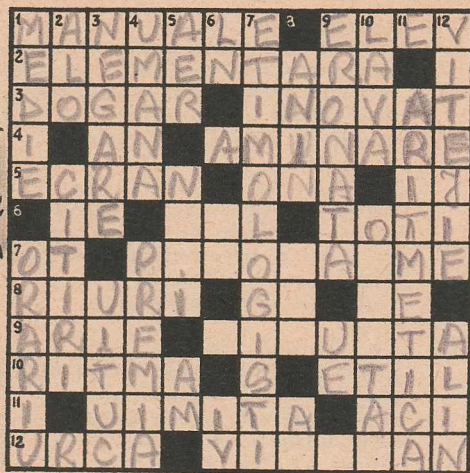
Au prins pe turlle steagul de un an
Și primul griu din colectivă
A răsărit pe lan...

Sus, în balconul unde pină ieri
Ieșea boierul toropit de somn
Privind la umilitele dureri,
A răsărit acum un pui de om.

Cu păr bălai ca lanul auriu,
Cu ochii cum îi cerul azuriu,
Privește lung și ride-n lumea lui
Și griului ce-a răsărit,
Și steagului.

LA ȘCOALĂ

ORIZONTAL: 1) Cărți pe care toți elevii claselor I-VII din R.P.R. le capătă azi gratuit — Școlar. 2) Școală care constituie prima treaptă a învățământului. 3) Mășter în butoaie de lemn — Lucrat cu metode noi. 4) Cel școlar începe întotdeauna toamna — Trimitere la o altă sesiune de examene. 5) Dispozitiv pentru vizionarea filmelor — Riu în U.R.S.S. — Marcă sovietică de motociclete. 6) Cămașă cu flori — Zeul vânturilor din mitologie — Nu lipsește nici unul. 7) De la, în textele cronicarilor — Cuvinte care repetă în mod inutil aceeași idee. 8) Pe hartă — Joc de table japonez — Prepoziție. 9) Se învață la ora de muzică și se află prin calcule la ora de geometrie — Se execută la ora de gimnastică. 10) A pune accentul pe silabele unui vers — Radical organic obținut din etan prin înălțurarea unui atom de hidrogen. 11) Mărată — În acest loc. 12) A sui — Ipcorit.

VERTICAL: 1) Școală care urmează după cea elementară — Program de cursuri (inv.) 2)

La telefon — Lecturi. 3) Tăgăduire — Unul cu memoria scurtă. 4) Ramură a medicinei care formează un principal obiect de studiu la Institutul medico-farmaceutic — A recompensa meritele unui elev. 5) Se învață despre el la ora de fizică — Diminutiv feminin — Posed. 6) Lenei — Vocale — Patru la romanii. 7) Specialiști în studierea originii cuvintelor. 8) Arbore — Fenomen meteorologic explicat în manualul de fizică elementară — Subiect al cursurilor de crotorie. 9) Greșită — Udrea Eugen. 10) Produs vulcanic — Ospitalitate. 11) Disciplina numerelor. 12) Bravură — Calmez.

DEZLEGAREA JOCULUI APĂRUT ÎN Nr. TRECUT

ORIZONTAL: 1) Anotimp — Casa. 2) Luna — Iaz — Măr. 3) D — O — Agricolă. 4) Arătura — Ora. 5) Narată — Io — Ms. 6) Renete — Oi — A. 7) Ti — Inoperant. 8) Atența — Ninge. 9) Ram — Irta — U — L. 10) Atuncea — Pall. 11) Felie — Secret.

La întrebările cititorilor

GHEȚARI DE MUNTE ȘI CLIMA

Răspundem tovarășului Iosif Ghorghe din Predeal, care ne întreabă unde se întîlnesc ghețarii alpinii, cum se formează, cum se deplasează și cum se topesc, și dacă aceștia pot avea influențe asupra climii.

Ghețarii de munte — sau „alpini”, cum îi numește corespunzătorul nostru — pot fi întîlniți pe toate latitudinile globului, chiar și la ecuator. În număr mai mare și în dimensiuni impresionante pot fi văzuți în Groenlanda, în Peninsula Scandinavică, în Alaska, în Patagonia, în Noua Zeelandă și în Asia Centrală. Există de asemenea în munții Alpi — în apropiere de Chamoniș — o regiune acoperită de ghețari, pe care francezii și elvețienii o numesc „Marea de gheață” și care acum un veac și jumătate începuse să lungească amenințător pe valea râului Arve, creind panică în rândurile locuitorilor din această vale. Din fericire fenomenul s-a oprit la timp, iar azi „Marea de gheață” nu numai că se află în „matca” ei, dar tinde chiar să descrească.

Glaciologii care au studiat fenomenul formării acestor ghețari au constatat că ei se datoresc precipitațiilor de zăpadă și nu ploilor, cum s-ar putea crede. La o anumită altitudine căldura solară nu mai e suficientă pentru a echilibra răcoarea cauzată de masele de aer înconjurătoare, astfel că ninsoarea căzută nu se mai topește în întregime. Prin urmare se creează fenomene complexe — presiune, fuziune, reîngheț — aerul aflat în fulgii de zăpadă se evacuează, lăsând în urma lui o masă de gheață omogenă, care

se îngroașă progresiv. Panta pe care e așezat face ca patul de gheață, care e mai elastic și care n-a făcut masă complet omogenă cu cel de dedesubt, să înceapă a lungea lent, pînă în momentul cînd razele soarelui redevin preponderante și-l opresc, topindu-l. Viteza cu care lungecă un ghețar de munte variază, fiind în funcție de înclinarea pantei, de atmosfera înconjurătoare și de alți factori. În Alpi, această viteză este în medie de 140 metri pe an, în timp ce în Groenlanda ghețarul Jacobshavn înaintează cu 20 de metri pe zi. Tot astfel variază și limita la care se oprește lungecarea. În Alpi această limită este între 2.650 și 3.000 de metri, în Islanda ajunge pînă la 600 de metri, iar la ecuator se află la peste 5.000 de metri.

Cît despre influența pe care existenta acestor ghețari o exercită asupra climii, glaciologia, care e o știință tînără, n-a ajuns încă la stabilirea unor date precise. Fără îndoială fiecare ghețar își creează un microclimat al lui, care influențează și atmosfera din împrejurimi; dar ceea ce interesează este să se constate în ce măsură aceasta poate avea efect mai vast. Și, în plus, e interesant să se vadă în ce măsură climatul general al unei regiuni întinse poate fi modificat printr-un sistem glaciar dat. Aceștia sînt, printre altele, obiectivele pe care le urmăresc azi cercetătorii glaciologi, care nu se dau înapoi de la a săpa colibe în ghețari și a rămîne în ele săptămîni și luni întregi.

DUMITRU BUSTUȚOIU — Cîmpina. Pentru ungerea mașinii de cusut puteți folosi următorul amestec:

Ulei de parafină ... 50 gr;
ulei de măsline ... 90 gr.
În lipsa uleiului de măsline, îl puteți folosi pe cel de floarea soarelui. În ce privește vasele de aramă, acestea se păstrează perfect în timpul cît sînt neîntrebuițate, dacă le ungeți cu un amestec făcut din 10 gr vaselină albă și 50 gr toluen. (Fiți atenți că toluenul e foarte ușor inflamabil). Înainte de a le întrebuița, le ștergeți cu o cârpă și apoi le spălați.

MARIA VINTILĂ — Rm. Sărat. Pentru parfumarea camerelor cu scopul de a înlătura mirosul greu al bucătăriei, iată un procedeu simplu și... amuzant. Luați un borcan care se închide ermetic și puneți în el un strat de petale de flori puternic mirositoare (erini, chiparoase, trandafiri etc.). Deasupra presărați un strat subțire de sare, apoi așezați un nou strat de petale și unul de sare — și așa mai departe, pînă umpleți borcanul. Cînd simțiți nevoia să parfumați interiorul locuinței, nu aveți decît să deschideți pentru cîteva minute acest borcan. Ermetic închis, preparatul acesta se conservă timp îndelungat în borcan și se poate folosi de nenumărate ori.

RADU GAVRILIU — Arad. Interesul manifestat pretutindeni pentru minele de diamante se explică nu atît pentru valoarea acestora ca pietre pentru bijuterii, cît pentru folosirea tot mai largă pe care aceste pietre o au în industria constructoare de mașini și piese de precizie. Aliajele metalo-ceramice de care ne vorbim au înlocuit într-adevăr în multe sectoare ale industriei diamantele, dar, la rîndul lor, aceste aliaje, ca și dea randamentul scontat, trebuie prelucrate cu... diamante. Nu mai vorbim de operațiile la temperaturi foarte înalte, la care numai diamantele rezistă. Iată cum se explică marea bătaie care se dă în toată lumea pentru extracția diamantelor.

VAL ȘTEFĂNESCU — Buzău. Ceea ce se construiește acum în raionul parcului Izmailovo din Moscova nu este propriu-zis un stadion, ci un mare complex sportiv. El va avea nu mai puțin de zece terenuri de fotbal și 135 de terenuri pentru diferite alte sporturi (volei, baschet, tenis etc.). Va avea de asemenea un velodrom, un teren de atletism, un lac pentru canotaj, precum și mai multe săli de gimnastică și bazine acoperite pentru înot. Împreună cu cel de la Lujniki, acest complex sportiv va fi folosit pentru marile competiții internaționale și totodată ca bază de antrenamente în timpul jocurilor olimpice de la Moscova. În ce privește termenul „stadion”, acesta este luat, așa cum se scrie, din limba neogreacă.

OTILIA MUREȘAN — Deva. Lentilele ochelarilor se curăță foarte bine cu un tampon de vată înmuiată în alcool diluat în apă, în proporție de 50%. Dacă vreți să evitați aburirea ochelarilor atunci cînd treceți

de la frig la cald, ungeți lentilele cu vaselină, lăsați-le cu unsoarea pe ele timp de o oră, apoi ștergeți-le cu o cârpă moale. În privința dioptriilor e bine să vă controlați cît mai des ochii la un cabinet medical. Se prea poate ca durerile de cap pe care le simțiți din cînd în cînd să fie provocate de folosirea unor lentile nepotrivite.

TITU GEORGIAN — București. Avalanșele de zăpadă se pot produce pe orice fel de pantă

netimpdurată. Mai frecvente sînt însă pe pantele care au o înclinare între 25 și 45 de grade. Cauzele care provoacă o avalanșă sînt numeroase, unele chiar foarte mici, cum ar fi fuga unui animal, detunatul unei arme, trecerea unui tur sau chiar vocile mai puternice oamenilor sau animalelor. Și recomandă de altfel, la traversarea unei pante înzăpezite să nu se vorbească și să se calce foarte ușor. În general e mai bine să se evite traversarea unei astfel de pante, pentru că nu se poate conta niciodată la lipsa de vibrații a aerului și a pămîntului.

ION LUNCEANU — Cărași. Ceea ce ați citit despre picutul din Sahara este absolut autentic. Există și acolo mlașuri, la poalele unor stînci unde trăiesc anumite specii de pești. Iar peștii aceștia se prind foarte ușor, datorită faptului că neavînd hrană suficientă, năpustesc spre prima apariție a unui obiect străin de apă lacului — fie acesta chiar mlașta unui om.

SFATURI practice

PENTRU SAU CONTRA CONSERVELO DE CASĂ?

Am asistat deunăzi la discuția a două gospodine pe tema conservelor. Una din ele susținea că nu mai are nici un rost să faci conserve în casă azi, cînd îți poți procura totul, gata preparat, de la unitățile comerțului alimentar. Și încă la un preț care concurează costul conservelor preparate în casă. Cealaltă era de părere că anumite conserve făcute în casă sînt mai gustoase — fiindcă se prepară cum îți place ție — și se păstrează mai bine, prin faptul că sînt împărțite de la început calculat pe rațiile necesare gătitului de fiecare dată în funcție de numărul membrilor familiei.

Cum eram de față mi-au cerut și mie părerea.

Le-am răspuns că în cazul cînd gospodina are o grădină în care a cultivat legume, cel mai indicat lucru e să-și facă singură conservele. Dacă nu dispune însă de o asemenea grădină — cum e cazul cu cea mai mare parte din locuitorii orașelor — e firesc să preferă conservele din comerț. Ca să le faci totuși în casă, se cere să dispui de timp și de multă pricepere. În ce mă privește, le-am precizat că, avînd de făcut față și slujbei, și gospodăriei, sînt în totul pentru procurarea conservelor gata făcute. Și cred că așa gîndește orice gospodină în situația mea. Excepție putem face numai cu anumite legume, cum ar fi ciupercile, conopida, tarhonul sau chiar bulionul de ardei, care, fiind probabil mai puțin

solicitate, nu se găsesc în comerț — fie că se fabrică în cantități prea mici, fie că nu se fabrică loc.

Dar — a ripostat susținătorul preparatelor proprii — facem din cauza rămășițelor dintr-o cutie deschisă, care nu ne pot fi păstrate? Nu mai vorbesc bulionul din cutiile mari care o dată început se alterează, că dacă-l treci în alte vase și închizi ermetic.

Există în comerț — și răspanse — pentru orice fel de conserve cutii sau borcane mici și mari. Totul e în funcție de felul cum ne orientăm atunci cînd le cumpărăm. Cunoșcînd cantitățile pe care trebuie să folosim la un gătit — în funcție de numărul membrilor familiei pentru care gătim — ne procurăm cutiile sau borcanele cele mai potrivite ca mărime, așa ca să nu avem rămășițe. Cît despre bulionul din cutiile mari, acele se poate păstra perfect, dacă după ce-l deschidem, îi dăm fierțură, adăugîndu-i puțin zahăr și-l punem apoi în borcane mici și le folosim. Cu puținele deasupra și închizi ermetic, aceste borcane se pot păstra și doi ani, fără să li altereze conținutul. Nu mai vâbesc că există bulion și în cutii mici, așa că putem evita pînă această operație de sterilizare.

În concluzie: sîntem pentru ușurarea vieții și muncii gospodinelor, pentru folosirea în mai mare măsură a conservelor existente în comerț. Varietatea mare de sortimente ce ne stă astăzi la îndemînă prin comerțul socialist, calitatea superioară acestor conserve, preparate în cele mai bune condiții de tehnologie și igienă pe care le asigură industria noastră alimentară, gustul foarte bun — datorat atît în tei calificării a celor ce le prepară cît și faptului că fabrică respective dispun de materii prime și condimente ce nu stau la îndemînă oricui — iată de ce oferea dintre marile calități ale conservelor ce ni le putem procura prin comerțul alimentar. Aceasta însă nu înseamnă că femeile care dispun de timp și de legănată sau fructele respectivelor trebuie să facă și conserve în casă. E bine însă — repetăm — să preparăm noi înșine doar acorimente mai puțin cunoscute care nu se găsesc în comerț.

BRIZĂ... ÎN CENTRUL MOSCOVEI

In marile orașe, în care există numeroase clădiri înalte, vîntul nu bate niciodată atît de puternic ca pe cîmpie. Lucrătorii unei stații meteorologice instalate într-o clădire înaltă din Moscova au stabilit că, la înălțimea de 290-300 m, unde vîntul nu mai înfrîngește nici un obstacol, viteza acestuia atinge adesea viteza unui uragan. În ce privește microclimatul Moscovei s-a constatat că atunci cînd e vreme frumoasă, vîntul bate în timpul nopții dinspre periferie spre centru, în partea centrală a orașului temperatura aerului fiind în general mai ridicată. Acest fenomen amintesc de cunoscutele brize care răcoresc fîrnușurile oceanelor, mării și ale marilor lacuri. S-a constatat de asemenea că precipitațiile atmosferice care cad asupra Moscovei ating o cantitate impresionantă. Se pare că „vinovate”, în această pri-

vință, sînt pavajele străzilor moscovite și marile clădiri de piatră — pe care în timpul verii soarele le încălzește puternic — precum și stropirea zilnică și abundentă a străzilor.

De vorbă cu medicul ASTMUL BRONȘIC

Astmul bronșic sau boala astmatică este o afecțiune care se manifestă la nivelul bronhiilor sub formă de atacuri sau crize de dispnee (creșterea respirației) paroxismică expiratorie.

Accesul de astm poate surveni rusc, în plină stare de sănătate, sau poate fi precedat de o greutate respiratorie, mîncărime la nas, rinit al pleoapelor, tuse, crize de strănut, balonare abdominală, indispoziție generală, neninșă și stări de agitație.

De cele mai multe ori accesul urvine brusc, în cursul nopții, după două-trei ore de somn. Olnavul se scoală din cauza unei senzații de constricție toracică și a zărilor de aer. Bolnavul părăsește patul, deschide fereastra, caută să-și ușureze respirația prinîndu-se cu ambele mîini. În acest timp apare o învînețire a feței, ochii sînt bulbucați, untea acoperită de sudori reci, iar fața bolnavului exprimă o mare neliniște. Această stare urează în general o jumătate de oră pînă la o oră, după care disnea se diminuează, bolnavul începe să tusească, expectand o spută mucoasă cu aspect erlat. După aceasta bolnavul se simte obosit și adoarme. A doua zi este liniștit, puînd rălăne cu o stare de oboseală.

Cauzele care determină apariția astmului sînt foarte variate: tulburări de metabolism, infecțiile căilor respiratorii, iritațiile mecanice ale bronhiilor prin praful, pulberi minerale, vapori și gaze corozive, inhalarea îndelungată de aer rece sau dimiștrivă, temperaturi ridicate. Factorii determinanți pot fi: produse animale ca: pîrul de cal,

de iepure, de pisică, de vacă sau lina de oale. Polenul multor flori, cum este cel de tei, salcîm, castan, plop etc., ca și mirosul unor flori ca: trandafiri, garoafe crini etc., pot fi de asemenea determinanți în declanșarea crizei de astm. De multe ori și praful din cameră sau localitate poate fi factorul provocator al crizei de astm, ca și produsele de digestie ale unor alimente ca vinatul și peștele, ori unele substanțe endogene, provenite din secreții ale glandelor, hormonii ovarieni, testiculari sau tiroiziene.

În astmul profesional rolul principal îl are acțiunea toxică a pulberilor și vaporilor toxici asupra mucoasei bronșice.

Evoluția bolii este variabilă. Sînt cazuri cînd acestea pot să dispară complet, să se manifeste intermitent, perioadele de liniște durînd ani. În general însă boala are o tendință de cronicizare.

Tratamentul are două aspecte: tratamentul accesului propriu-zis și tratamentul curativ profilactic între atacuri. Acesta se aplică de medici în funcție de cauza care produce accesul și de tipul de sistem nervos al bolnavului. Cel mai bine se procedează prin internarea bolnavului în spital.

Dat fiind marea varietate a procedurilor și a medicamentelor folosite în combaterea astmului, în spital se poate studia cel mai bine care din medicamente este cel mai indicat, întrucît răspunsul la tratament variază de la bolnav la bolnav.

Dr. Silviu GHEREA

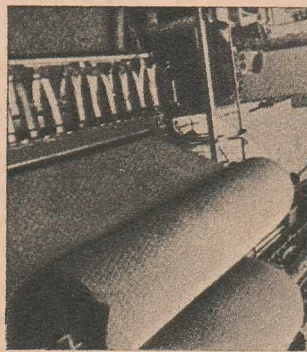
DIN TOATA LUMEA

PALTONUL NEȚESUT

Ultima modă pentru iarna care vine o constituie, în R.D. Germană, paltonul din stofă nețesută, numită „Skelan”. Noua tehnologie, elaborată de un inginer pe nume Priller, exclude filatul aproape în întregime (la sută fire), iar țesutul cu desăvîrșire.

Revistele germane ne arată că Skelanul se fabrică în modul următor:

Materia primă, bătătura, e distribuită de o mașină specială printr-o pîslă dublă formată din fire de lînă sau amestec de lînă. Aceasta formează scheletul stofei (de unde și numele ei: ske = schelet și lan = lînă), care e trecut apoi prin niște valțuri unde se bătătoarește și se înnobilează.

Mașina „Skelan” cu firele de lînă între cele două pîslă care se vor transforma în stofă de palton.

Stofa obținută astfel este cu o treime mai ușoară decît cele țesute; are aspect frumos, e durabilă și călduroasă. În plus, o singură mașină poate da pînă la 40 de metri de stofă pe oră, în timp ce războiul clasic de țesut nu poate produce decît 2,60 metri.

OROLOGIUL MINUNE

Vizitatorii Muzeului central maritim din Leningrad pot admira, într-una din săli, un orologiu vechi de un secol, care indică totuși cu precizie nu numai ora exactă, ci și anul, luna, săptămîna, ziua, durata zilei și a nopții, răsăritul și apusul soarelui, fazele lunii precum și anul, dacă e bisect sau normal. Răsăritul și apusul soarelui sînt marcate prin declanșarea unui mecanism muzical care execută o melodie populară rusă. În același timp, pe un ecran fixat în partea superioară a cadranelui se poate vedea imaginea pămîntului, cu soarele care răsare sau apune.

Orologiul acesta minune a început să funcționeze pentru prima oară în anul 1854, el fiind construit de un mecanic autodidact, pe nume Lev Sidorovici Neceaev, fără nici un concurs din partea statului țarist. Ieseșul meșter a lucrat la el timp de 17 ani. Cînd l-a văzut funcționînd, un negustor i-a oferit suma de 20.000 de ruble argint pe el, dar Neceaev, deși avea 16 copii și trăia în mizerie, a refuzat să-l vîndă. Pentru ca în cele din urmă, țarul, aflînd de această minune, să ceară să i se aducă ceasornicul la Petersburg și să-l „răsplătească” pe meșter cu... 1.000 de ruble.

Astăzi ceasornicul lui Neceaev se află la loc de cinste în muzeu și e întreținut de mecanicul D.A. Kudreavțev, unul din nepoții constructorului.

CÎINELE CONTROLOR AL CONDUCTELOR DE GAZ

Peste tot în lume unde este folosit gazul metan, un om se oprește la fiecare „gură de gaze”, se așază pe un genunchi, saltă căpăcelui de fontă, se apleacă și miroase conducta. Este controlul regulat care se face spre a constata dacă nu cumva o conductă, defectîndu-se undeva, emană gaze.

Gazul metan pe care-l folosim noi se pretează la acest control al simțului olfactiv uman, pentru că are un miros destul de puternic. Există însă în Olanda un gaz natural — tetrahidrotiofenul — folosit ca și gazul nostru, metan, dar al cărui miros e atît de slab, încît omul nu-l poate simți. De aceea olandezii s-au gîndit să solicite serviciile unui animal cu simțul olfactiv mai dezvoltat decît al omului, și anume cîinele. Ei au dresat astfel numeroși cîini pe care-i plimbă zilnic de-a lungul conductelor de gaze (foto 1). Cînd animalul se oprește și miroase insistenț o „gură de gaz”, înseamnă că există acolo o fisură în conductă (foto 2) și că trebuie chemați imediat tehnicienii pentru reparație.

Un asemenea cîine contro lează zilnic trei kilometri de conductă. Din cînd în cînd el e supus unui examen pentru a verifica dacă nu și-a pierdut aptitudinile.

Curios este că, dacă mirosul slab al gazului nu-i scapă niciodată, în schimb răsună impasibil atunci cînd mirosul e puternic. În asemenea cazuri însă intervine simțul omului, care poate face depistarea.

CENTURĂ DE SIGURANȚĂ PENTRU AUTOMOBILIȘTI

În legătură cu accidentele de circulație, în Suedia se experimentează acum pe scară largă folosirea de către conducătorii de automobile a unei centuri de siguranță.

În momentul unei ciocniri, sau chiar a unei frînări brusce, această centură oprește proiectarea șoferului în afara mașinii sau în față, către volan și parbriz.

Cum la o ciocnire în plină viteză „greutatea” unui om adult o atinge pe aceea a unui elefant, datorită accelerării, centura aceasta trebuie să fie extrem de rezistentă. Dar, pe de altă parte, ea trebuie să fie și foarte lejeră, spre a nu împiedica mișcările conducătorului în mersul normal. Bineînțeles însă că centura aceasta are un efect negativ cînd mașina se răstoarnă și șoferul este imobilizat pe scaunul lui.

O LIVADĂ DE MERI NEOBÎȘNUITĂ

Recent a fost descoperită de o expediție științifică uzbekă în munții Tian-Șan o livadă de meri neobișnuită. Savanții au observat că fructele tuturor pomilor au același colorit și sînt extrem de mari. În urma studiilor mai amănunțite a merilor s-a stabilit că cei 600 de pomi care constituiau livada au crescut dintr-o singură rădăcină mult ramificată.

CITITORII CĂTRE CITITORI

● Voicu I. Ion din Pitești, str. Filimon Sirbu 72, dorește să corespundă pe teme filatelice, probleme de artă, literatură, impresii de la odihnă sau eventual din vizitarea altor țări, precum și să facă schimb de cărți poștale ilustrate.

● Constantin Gruescu din com. Ocna de Fier nr. 256, of. P.T.R. Bocșa Vasiovei, raionul Reșița, reg. Timișoara, este colecționar de cristale (flori de piatră) și dorește să facă schimburi cu alți colecționari, din alte regiuni ale țării.

CÎTEVA SUGESTII DE MODĂ

Costumul din două piese continuă să fie foarte modern, el fiind prezent în toate colecțiile de toamnă prezentate de către creatorii noștri de modă. Un astfel de costum se compune dintr-o jasă dreaptă de lînă completată de o vestă fără mînci, gen pulover. Vestul este strîns în talie cu un șnur terminat cu ciucuri. Acest costum se poartă cu o bluză clasică chemisier, în una din variantele dominante ale stofei. De exemplu, la o stofă de lînă neagră cu gri și alb, bluza va fi din poplin negru. De asemenea se poate purta o bluză albă sau una roșie (desenul nr. 1).

Făcută din cașă sau flanel în culori deschise, jusa largă cu coșetele lată și buzunare tăiate (desenul nr. 2) poate fi purtată cu bluze colorate sau cu pulovere în dungii.

Un costum elegant din două piese, făcut din tergal. Fusta este pîslată, iar jacheta fantezi, cu guler și rever, se închide cu 2 nasturi (desenul nr. 3).

Fusta cu bretele din desenul nr. 4, închisă în față cu fermoar, încrîștă în talie și avînd două

buzunare mari aplicate, constituie o finuță cochetă și practică pentru birou.

Desenul nr. 5 reprezintă o fustă îngustă, clasică, ce poate fi făcută dintr-un cușon sau prefăcută dintr-un pantalon borboteșec și la care se pot purta diferite bluze și pulovere.

Dintr-o stofă simplă, meale se poate confecționa o fustă largă, încrîștă pe o coșetele lată, închisă cu 2 nasturi decorativi. Fusta are de fiecare parte cîte o cută dublă (desenul nr. 6).

Bluza gen vestă din desenul nr. 7, combută în talie și prinsă în spate cu un cardon, poate fi purtată cu fusta din desenul nr. 5. De asemenea, la această fustă se poate purta o cazacă din cașă colorată, închisă cu un fermoar în față și avînd două buzunare ușor rotunjite, aplicate în partea de jos (desenul nr. 8).

Jacheta dreaptă, scurtă, cu guler mare, degajat, ce se petrece mult, închizîndu-se la două rînduri de nasturi. Spatele se îngustează în partea de jos cu ajutorul a două pense prinse cu cîte un nasture (desenul nr. 9).

REȚETE ȘI PONTURI LITERARE

Revista americană „The Writer” din Boston simte nevoia pare-se să-și afirme rolul de mentor al tinerilor „profesioniști literari”. Cum? În nici un caz îndrumându-i pe calea desăvârșirii artistice. Nu, „The Writer” are grijă să-și sfătuiască pe tinerii începători în ale scrisului cum să ajungă... să aibă un cont la bancă.

Un scurt popas în acest Parnas în care muzeele folosesc nu banalele corzi ale lirei, ci foșnetul ceurilor și zăngănitul argințiilor, este foarte edificator.

Într-un articol intitulat promițător: „Latura afaceristă a scrisului”, Lurton Blasingame, de pildă (agent literar, director al societății reprezentanților autorilor), dezvăluie câteva taine profunde. După ce îi asigură pe pretendenții la publicare „măcar într-un magazin pentru gospodine”, că literatura nu-ți pretinde să știi nimic — competentul agent comercial, erijat în îndrumător, începe să emită maxime. „Scriitorul este un aventurier și explorator. Dar i se poate întâmpla să dea peste un filon literar bogat...” Și acum, sfatul: serieți romane poli-fiste. Alcatuiți-vă fișe care sintetizează diferite rețete ale „elasicilor” genului și veți trăi comod. Nu este nimic reprobabil în această „metodă practică” — asigură businessmanul literar Blasingame.

Un alt „îndrumător”, mr. Fox, îi sfătuește pe aspiranții la o posteritate de câteva zile: „ca să câștigați disciplina necesară unei creații literare... trebuie să scrieți câteva ore pe săptămână — indiferent dacă aveți sau nu ce să spuneți... Și nu uitați, fiind vorba de final, să vă plasați eroul într-o situație altă de neagra, încât nimeni să nu mai creadă că va scăpa din ea, astfel ca happyendul să surprindă”.

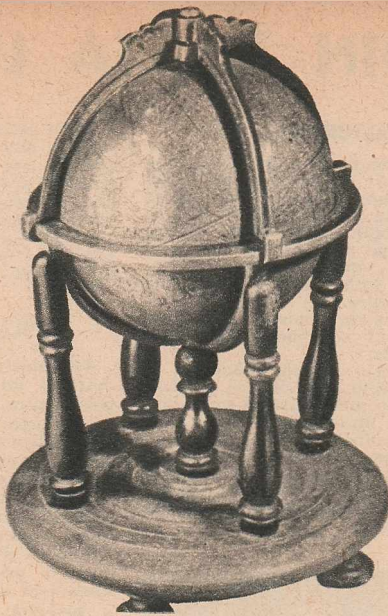
Henry Myers (el conduce un seminar de „arta romanului” la universitatea newyorkeză din Washington Square) este mai succint. El indică astfel calea spre succes: „1. Nu completa niciodată ultima frază pe o pagină scrisă. Efortul făcut în ziua următoare, pentru a-ți reaminti cum ai vrut să dezvolți acțiunea, îți va împropăta imaginația. 2. Dă termene scurte. De nevoie, ai să fii mai inspirat. 3. Folosește de preferință un stilou de care ești legat sentimental, care-ți amintește lucruri plăcute. 4. Angajează-ți o secretară căreia să-i dictezi. De teamă să nu pari prost în fața ei, sau să nu-ți pierzi degeaba dolarii, ai să crezi mai cursiv. 5. Totdeauna să ai zece proiecte în lucru, dar să nu te lași absorbit de nici unul. 6. Și, mai cu seamă, uită tot ce s-a spus și s-a scris vreodată despre literatură”.

Bob Bristow — care după ce a fost cinci ani agent de reclame, s-a transformat peste noapte în scriitor — este mai modest. El servește ponturi literare numai pentru „sectorul masculin”. Principiile sale au „măreția simplității”: „1. Resortul principal al literaturii pentru masculii trebuie să fie frica. După ce ai realizat un climat de teroare maximă, e necesar să îl salvezi pe erou. Dacă este un caracter negativ, îl poți ucide sau recupera, după dorință. 2. Fii cinstit cu editorul dumitale. Rămii permanent conștient că literatura nu este o activitate educativă, ci are drept scop doar divertismentul. 3. Secretul suprem este să plasezi doza exactă de singe și moarte, la timpul potrivit, cu editorul potrivit”.

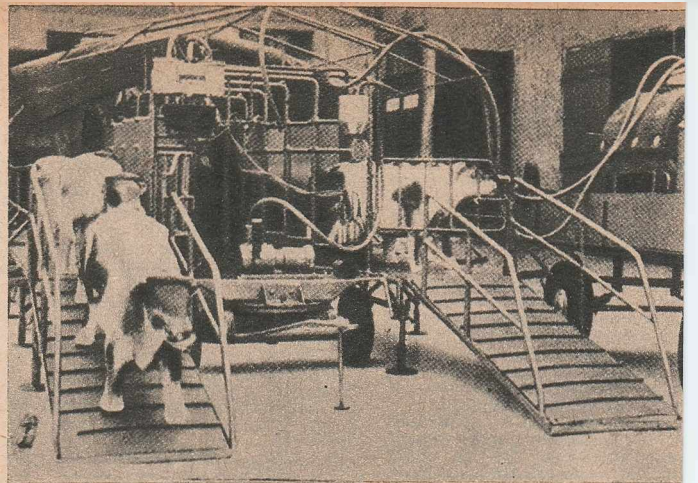
Seria „îndrumărilor” literare nu se putea să nu se încheie cu confesiunea unui... bancher cu veleități literare, Edward Streeter. Iată ce scrie el în articolul: „Sfaturi pentru tinerii autori”. „Serieți în metrou, în lift, în bufete-expres, în săli de așteptare. Serieți când sunteți inspirați, sau somnoroși, sau amărâți. Nu așteptați să aveți o idee, să aveți ce comunica publicului, nu căutați teme sau subiecte. Așterneți pe hârtie ce vă trece prin cap și vedeți ce iese”.

Și cititorul american vede într-adevăr ce iese de pe urma rețetelor „școlii literare” a revistei „The Writer”: lucrări a căror „valoare” constă doar în numărul de cadavre presarate de-a lungul paginilor...

Eugen MARIAN

DIN ANUL 1270 datează această sferă cosmogonică construită de învățatul arab Mohammed ben Muyid el Orabi. Aflată în Muzeul de istorie din Dresda (R.D.G.), sfera constituie o marturie a înaltului nivel atins în vechime de știința arabă.

MULS ELECTRIC SISTEM... PIPELINE. La expoziția agricolă din Markleeberg (R.D.G.) a putut fi admirată o interesantă instalație pentru mulsul vacilor. Fabricat de întreprinderea „Elfa” din Elsterwerda noul agregat asigură trecerea laptelui din ugerul vacilor într-un sistem de țevi răcite și apoi direct în cisternă.

RADIOTELEFONUL, creație a inginerului sovietic L. Kuprianovici, nu este mai mare de o palmă și nu cântărește decât 500 de grame. Radiotelefonul este portativ, legătura obținându-se prin conectarea sa de o centrală radiotelefonică și prin formarea obișnuită a numărului cu ajutorul discului.

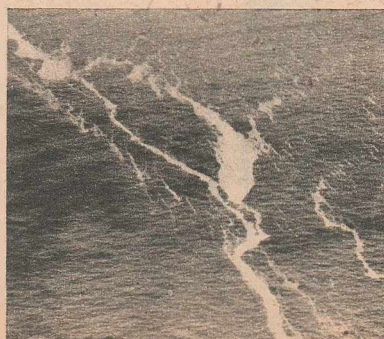

12 TONE GREUTATE și 10 metri înălțime măsoară această statuie din bronz, imortalizând chipul marelui pictor florentin Leonardo da Vinci. Statuia, care este opera sculptorului bulgar Assen Peikov, va fi așezată la intrarea aeroportului internațional din Fiumicino (Italia).

MOVETEA LUI MARIO LANZA, cunoscutul cântăreț italian, interesat în scurtă vreme de înclărarea din viață a soției sale, imaginea din față îi prezintă pe cei doi soți Lanza împreună cu copiii lor, cu puțin înainte de moartea renumitului tenor.

PE TERASA ROYAL FESTIVAL HALL-ULUI — cunoscuta sală de spectacole din Londra — doi soli ai artei coregrafice budapestane, Lakatos Gabriella și Havas Ferenc, fac o repetiție înainte de spectacol. Interesanta lor evoluție nu putea să nu atragă și curioși...

DOUĂ BROASTE TESTOASE din grădina zoologică din Londra. Cea mică are doar un an și măsoară numai 10 cm. Cealaltă, din specia „Marmaduke”, are venerabila vîrstă de 100 de ani și nu se gîndește încă să moară.

← VULCANUL SUBMARIN MYOJINSHO din Oceanul Pacific, situat la 450 km distanță de Tokio, a reînceput să activeze după o pauză de 3 ani. Vulcanul a aruncat lava, cenușă și trimbe de fum la o înălțime de 2 km deasupra nivelului oceanului. Dira albă din fotografie (luată din avion) indică prezența lavei și a cenușii deasupra apei.

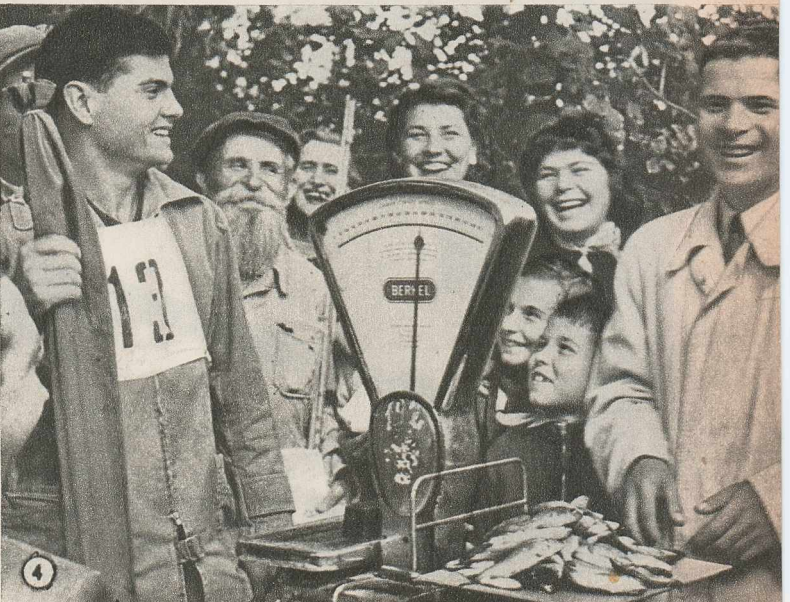

Au fost mulți cetățenii care, îmbiați de razele soarelui, mai calde parcă decît în restul zilelor destul de reci, și-au făcut promenada duminicală pe aleile parcului de cultură și odihnă „I. V. Stalin”. Și n-au făcut rău aceștia, pentru că, pe lângă plăcerea ce le-a fost oferită de plimbarea preferată, au avut și satisfacția să asiste la faza finală a Campionatului național de pescuit staționar, ediția 1960 (fotografia 1). Iată în fotografia 2 două generații de pescari. De astă dată însă, pensionarul Popa Dumitru se găsește în postura de arbitru.

Cîștigătorul competiției este cunoscut multor amatori ai sportului cu undița încă de anul trecut, cînd și atunci s-a situat tot pe primul loc. Este Pană Nicolae, muncitor la întreprinderea „Electrofar” din București. Fotografiile 3-4 îl prezintă pe campion în timpul concursului și, respectiv, în momentul cînd i se „omologhează performanța”.

Fotografiile 5-6-7-8: concurenți și spectatori la campionatul de pescuit staționar.

REDACȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța Poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștale și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

LA O.N.U. ÎN ACESTE ZILE

În sala Adunării Generale a O.N.U. Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej este salutat de dr. Gunapala P. Malalasekera, trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al Ceylonului la București, membru al delegației Ceylonului la O.N.U.

Tovarășul N. S. Hrușciiov discutând cu Fidel Castro, cu prilejul vizitei pe care șeful guvernului sovietic a făcut-o primului ministru al Cubei hotelul „Theresa” din Harlem. Cu acest prilej locuitorii Harlemului — așa cum arată și corespondentul ziarului britanic „Daily Mail” — „i-au făcut lui Hrușciiov o primire entuziastă” (fotografia din stânga). N. S. Hrușciiov și Ismail Turé, membru al delegației Republicii Guineea la a 15-a sesiune a Adunării Generale a O. N. U. (fotografia din dreapta).

